

Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXXVII

КВІТЕНЬ — 1987 — APRIL

Ч. 365

Виховниця Таня Підлісна показує юним одумівцям різні типи писанок.

Торонто, квітень 1980 р.
Фото Вас. Тимошенка

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

в Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catharines, Ont., L2M 7H1

Ihor J. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penttinton, B.C. Y2A 6X3

Vira Kanareisky
6639-43 Rd., Rosemount
Montreal, P.Q. H1T 2R7

В США:

Iw. Ivahnenko
72 Feather Bed In.
Hopewell, N.J. 08525

Leonid Jemetz
2941 Amboy Road
Warners, N.Y. 13164

W. Ponomarenko
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У Зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2 Hamburg — Wandsbek
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

В Австралії:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді
Голова ЦК: О. ПОШИВАНИК

Редагує Колегія:

Л. Ліщина — редактор,
С. Голубенко, Ю. Криволап,
В. Родак, А. Лисий,
О. Пошиваник,
О. Харченко, Л. Павлюк.
Це число редагував: О. Харченко
Адміністратор Зіна Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 15.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.50 дол.

В Австралії 10.00 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 1.20 дол.

В Англії і Німеччині 11.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.25 дол.

В усіх інших країнах Європи 10.00 (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол.

В усіх країнах Південної Америки 9.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 75 центів (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 50 канадських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — М. Синицький, В. Ворскло, Г.Т., Д.Л. М. Французенко — Заповіт свободи. Л.М. — Тисячоліття хрещення України. О. Харченко — 7-ий З'їзд Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади. Т. Ліщина — Новий рік в Лондоні. Л. Терещенко — Матеріали історичні. В. Ліщина — Моє навчання. Іл. Бондарчук — Колгоспна комора. Від Комітету допомоги І. Дем'янюкові. О. Роїк — Втеча на волю. Одумівська і родинна хроніка. Листи до редакції.

Максим СИНІЦЬКИЙ

Віра ВОРСЬКО

ГОСПОДИ НАШ

Великодня молитва невольників Сибіру

„Вони ж удержували Його, кажучи:
Зостанься з нами, бо вже надвечір і
нахилився день“, Луки 23:29

Зостанься з нами, Спасе милостивий,
Бо вже заходить сонце над Сибіром;
А ми самотні: слабнуть наші сили,
Усі замучені червоним звіром.

Нема спасіння в цих лісах від згуби
У цьому царстві мертвого спокою...
Зостанься з нами, наш Ісусе любий,
Й дозволь померти тихо тут з Тобою...

Ти знаєш наші муки та страждання
Й тернисту путь далекими світами,
Всі поривання та палкі бажання:
Зостанься ж тут в Сибіру, Боже, з нами!

Десь є Великдень, тут — морози й ночі...
Охляли ми, підбиті наші крила...
Підносимо до Тебе наші очі:
Зостанься з нами, Господи наш милий!

Заносить сніг і нас і наші речі,
Засипав шлях в далеку Україну...
Зостанься, Христе, в цей останній вечір
І з нами будь до смерти, Божий Сину!

ВОЗРАДУЙСЯ

Возрадуйся Христос воскрес!
Квітки розкрили очі,
П'ють сонця мед, блакить небес,
Життя хвалити хочуть.

Новий кільчиться урожай.
Чийсь святі долоні
Збирають смуток і відчай.
І радість б'є у дзвони.

Христос воскрес! Радій, співай!
В думках, в душі обнова:
Воскресне, встане Рідний Край
В багатстві, славі знову.

Не знищить леза блискавиць
Думки з любови куті
Встають упавші вчора ниць.
Знедолені й забуті.

Весна шумить, весна гуде
У всій красі і силі,
Христос іде! Христос іде!
Шепочуть квіти білі.

Покинутий. забутий хтось,
Судом людей розп'ятий,
До нього теж іде Христос —
Для всіх сьогодні свято.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З ВЕЛИКИМ СВЯТОМ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

сердечно вітаємо

Український народ на Батьківщині та у вільному світі, архиєреїв українських церков, братні організації, всіх членів ОДУМ-у, Товариства Одумівських Приятелів, дописувачів, читачів і передплатників журналу „Молода Україна“, симпатиків і прихильників ОДУМ-у та бажаємо всім радости, здоров'я і всього найкращого в праці й житті.

Головні Ради Старших Виховників ОДУМ-у та Головні Управи ТОП-у в США, Канаді та Німеччині, Центральний Комітет ОДУМ-у, Дирекції корпорацій осель «Україна» і «Київ»

Редакція та Адміністрація журналу «Молода Україна»

Микола ФРАНЦУЖЕНКО

ЗАПОВІТ СВОБОДИ

Доповідь під цією назвою була виголошена в неділю 8-го березня 1987 року, в аудиторії Академії Св. Василя, у Філадельфії.

Українці, де б вони не жили, належать до однієї велетенської родини, однієї громади, яких об'єднує один дух, одне почуття вдячності і пошани до Тараса Шевченка.

Але, на превеликий жаль, ми, здається, наче, не зрозуміли ЗАПОВІТУ СВОБОДИ нашого великого поета. Він заповідав нам ЗДІЙСНИТИ ЙОГО. Так, наш Апостол Правди і Свободи заповідав нам здійснити його заповіт свободи! А ми..? Ждемо й надіємось на КОГОСЬ, але не на самих себе. А час не чеде...

Тарас Шевченко, ставши вільним, ніколи не забував про неволю, в якій перебував його народ та інші народи світу. Він завжди думав і мріяв про свободу. І науковці, які ретельно вивчали творчість Шевченка, розповідаючи нам про факти з його життя, не можуть не захоплюватися його ставленням до свободи.*

...Рік перед смертю, в далекому непривітно чужому Петербурзі, у своїй маленькій убогій кімнаті коло темного віконця сидів Тарас Шевченко. Він був хворий і сумний. Ось стукає в двері передчасна смерть, а його Україна і далі живе в ярмі кріпацтва і національної неволі. А сам Шевченко не мав права навіть умерти „на Вкраїні милій“.

В таку хвилину до поета завітав один знайомий:

— Що нового? Чи підписали вже маніфест? — одразу запитав хворий Шевченко знайомого, не даючи йому навіть привітатись.

— Ні, ще не підписали, — була відповідь.

Шевченко схилив голову у руки. Уся імперія напружено чекала маніфесту ліквідації кріпацтва, але його відкладали й відкладали. Для Шевченка кожна хвилина чекання маніфесту здавалась безко-

нечною вічністю. Він кожного свого відвідувача питав: „Чи підписали вже маніфест?“ Оддавши всі сили боротьбі за свободу, Шевченко жив свій останній рік на землі лише одним-єдиним пристрасним бажанням і чеканням свободи.

Тарас Григорович Шевченко був великим свободолюбцем... Він вважав, що свобода є основою всього життя і всієї світобудови. І коли людство хоче жити у згоді з божественними законами світобудови то воно мусить взяти свободу за основу основ, за фундамент суспільства, як і суспільств.

За вісім місяців до смерті, Шевченко писав:

Світе ясний! Світе тихий!
Світе вольний, несповитий!
За що тебе, світе-брате,
В своїй добрій, теплій хаті
Оковано, омурано
(Премудрого одурено),
Багрянцями закрито
І розп'ятієм добито?

У геніальному шевченківському образі світу „вольного, несповитого“ вміщається і космос, і душа людини-індивідуума, і природа і суспільство, і фізична матерія і духовний світ людини. Це універсальний образ і поняття „вольного світу“. Знову ж образ „багрянцїв“ і „розп'ятїя“, що їх уживає державна тиранія для освічення рабства — це образ усяких лицемірних ідеологій і масок, фальшивих великих слів, що ними кожна тиранія прикриває і освячує своє насильство над вольним несповитим світом.

Двадцять століття принесло великі відкриття в різних ділянках науки й техніки, зокрема у фізиці й природознавстві, які доказали, що світ збудова-

ЗУСТРІЧ

ОДУМ-у

З УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДЯНСТВОМ У 1987 РОЦІ

Відбудеться

від 4-го до 6-го вересня

на оселі ОДУМ-у

в Лондоні — Канада

ний далеко складніше, як думали фізики й філософи 18-го і 19-го століть.

Світ збудований на принципі і законі великої свободи — великого поля гри основних складників життєтворчого процесу. Світ не залізна квітка і не мертва машина, а грандіозний концерт, гра сил, що в своєму незбагненному множенні і різноманітності порядкуються божественним ритмом взаємодії. Так новітня фізика потвердила Шевченкову геніально-просту уяву про „вольний, несповитий світ“.

Протиставлення рабського суспільства вільному Божому світові — це лейтмотив усієї Шевченкової творчості. Невільництво, рабство, утиск свободи людини і нації — це було в очах Шевченка найбільшим гріхом супроти природи, життя і Бога. Невольа грабує у людини всі її життєві скарби; — зокрема, невольа краде у людини її другий після свободи скарб — любов і дружбу:

„В неволі, в самоті немає
нема з ким серця поєднать.“

Поняття свободи у Шевченка наскрізь творче. Без неї нема творчості, але й без творчості і праці свобода гниє на корені. Свобода зобов'язує людину шанувати себе, але й шанувати іншу людину та її свободу. Не можна свободу здобувати насильством і тюрмою, відсуваючи свободу, як далеку майбутню ціль.

Свобода в Шевченка є засіб і мета — це само життя, це сам універсальний шевченківський „вольний, несповитий світ“.

Шевченко вважав, що ліпше загинути в боротьбі за свободу, ніж примиритись із рабством. Потрапивши в петропавловський каземат, Шевченко пише: „В неволі тяжко, хоч і волі, сказати поправді, не було“. Так утративши фізичну свободу поет стверджував внутрішню незалежність і свободу своєї душі. У цій героїчній свободолюбній поставі Шевченка зміцнювала глибока віра і певність, що свобода є божественний закон всесвіту і життя і що перемога рабства ніколи не може бути остаточною, свобода рано чи пізно візьме своє право. Це переконання звучить особливо сильно в поемі Шевченка, присвяченій національно-визвольній боротьбі народів Кавказу.

„Не вмирає душа наша
Не вмирає воля.
І неситий не виоре
На дні моря поля.
Не скує душі живої
І слова живого
Не понесе слави Бога,
Великого Бога.“

В усій поезії Шевченка свобода ототожнюється з правдою, з життям, з душею, з істиною.

Панько Куліш у спогадах про Шевченка пише, що вони разом з Шевченком розуміли і записали в програму їхнього Кирило-методіївського Братства, що поняття свободи вони ототожнюють з істиною. Куліш писав тоді: „Нехай знають усі, що програмою нашого звільнення кріпаків служили слова Ізбавителя: „І уразумієте істину, і істина освободить вас“.

Так, Шевченко жив свободою. А можна сказати також, що й мавив нею. І не треба багато шукати, а вистачить тільки звернутись до поета і ми знайдемо також і відповідь на його розуміння й ОСОБИСТОЇ СВОБОДИ.

В „Кобзарі“, в ясных, мов зоря віршах, за висловом Василя Костянтиновича Барки, читаємо, що особиста свобода людини і передусім свобода її думки повинна бути невід'ємною вартістю кожного. Володіючи нею, можна, як вчить поет, післати к лихій годині всякого, хто накидається з лайкою на твої погляди. Зрештою можна замкнутись в самоту чи удавно потурати, аби одв'язалися од живої душі. І відійти можна в степ — сісти на могилі і, розмовляючи з Богом, радіти святою радістю; така неомірна цінність особистої свободи в Шевченка, — найвища цінність і тому найлюбіша.

Взяти хочби Перебендю з „Кобзаря“ і можна побачити, як поет втішається тією свободою, тією волею особистої думки:

„Старий заховавсь

В степу на могилі, щоб ніхто не бачив,
Щоб вітер по полю слова розмахав,
Щоб люди не чули, бо то Боже слово,
То серце по волі з Богом розмовля,
То серце щебече Господню славу,
А думка край світа на хмарі гуля.
Орлом сизокрилим літає, ширяє,
Аж небо блакитне широкими б'є;
Спочине на сонці, його запитає,
де воно ночує, як воно встає.

А якби почули, що він самотний,
Співа на могилі, з морем розмовля, —
На Божее слово вони б насміялись,
Дурним би назвали, од себе прогнали.
„Нехай понад морем, — сказали б, —
гуля!“

Добре єси, мій кобзарю,
Добре, батьку, робиш,
Що співати, розмовляти
На могилу ходиш!
Ходи собі, мій голубе,
Поки не заснуло
Твоє серце, та виспівуй,
Щоб люди не чули.
А щоб тебе не цурались,
Потурай їм, брате!
Скажи, враже, як пан каже:
На те він багатий...“

Світова лірика не знає кращого виразу ідеї особистої свободи — з такою повністю і глибиною його, з життєвістю образної мови при багатосторонності значення. Старий заховався в степу на могилі, щоб ніхто не бачив...

Перебендя — один з останніх свідків козацької волі: в повноті її, громадській і особистій. Він сам втілює дух її, і жити без неї не може.

Очевидно, що в цьому наш Шевченко не був самотнім, всі великі поети, як про це нагадує нам Василь Костянтинович Барка, ставали речниками

особистої свободи, особливо в період романтизму, під час незчисленних і в'язких, мов баговиння, обмежень для неї в консервативному суспільстві: Байрон, Гюго. Пушкін, Шіллер, Гете, Шеллі. Міцкевич, Словацький, Лермонтов, Тютчев, Леопарді, Петєфі та багато, багато інших.

Шевченко, маючи ясновидіння генія, передчував, що „вража наруга“ наготовляється другою, помноженою силою. І тому він так щиро молився:

„Поможи нам, ізбави нас
Вражої наруги.
Поборов ти першу силу,
Побори ж і другу,
Ще лютішу!..“

Шевченко був певен: доки коло кожного в Україні незримо мріятиметься старий запорожець на коні, як символ дійсної волі людської особистості, збережеться і дух всенародної свободи; а силі другої наруги нелегко буде „похилити рабів“.

Отож, немає ніякого сумніву: свобода була головним заповітом Шевченка Україні, та й не тільки його Україні, а й всьому світові, усім людям. Неприпадково, відчуваючи наближення своєї смерті, він пише свій останній „Заповіт“.

Вслухаємося ми в слова „Заповіту“ і відчуємо — там усе дихає свободою, нею гомонить: широкий степ, лани широкополі, виднокруг Дніпрових височин, синє море — все говорить про свободу, про скроплення волі, про розрив кайданів, про сім'ю вільну, нову, про свободу, як універсальний Божий закон життя, без якої не може бути повноцінного буття, ані творчості, ані людини, ані нації, ані, тимбільше, її державного життя! Свобода була і залишається тим, ради чого вмирили і вмиратимуть люди в боротьбі, щоб вільно жити!

Не забуваймо ж, друзі мої, мої земляки, Шевченкового ЗАПОВІТУ СВОБОДИ, не забуваймо!

1987

* В цій доповіді частково використані деякі думки шевченкознавців, які досліджували „Заповіт“ й ідеї свободи Тараса Григоровича Шевченка, зокрема, Петра В. Одарченка, Юрія А. Лаврінєнка та Василя К. Барки.

YAR'S KIDS'D THING

КРАМНИЦЯ ДИТЯЧОЇ
ОДЕЖІ І МЕБЛІВ

Власник Ярослав Галябар

2314 BLOOR WEST
TORONTO, ONT., M6S 1P2
tel: (416) 767-7860

ПОВІДОМЛЕННЯ У СПРАВІ КОНКУРСІВ „МОЛОДОЇ УКРАЇНИ“ ЗА 1986 РІК

Літературний Конкурс

Нагороди для цього конкурсу є з відсотків нерухомого фонду який започаткували Федір і Надія Бойко 1982 р. Тепер фонд нараховує 7,818 дол. Нагороди що мають на меті підтримувати зацікавлення молоді літературною працею призначаються таким особам:

Андрію Шевченко — 200 дол. за статтю „ОДУМ сьогодні та завтра“.

Тарасу Ліщині — 140 дол. за статтю „Одумівці моєї генерації мусять працювати в ОДУМ-і“.

Тані Денєсюк — 90 дол. за оповідання „Відельчик“.

Зоряні Кіт — 80 дол. за допис „Табори, табори, літні табори“.

Славкові Новицькому — 70 дол. за допис „Веснянка має надію“.

Юрієві Педенко — 50 дол. за допис „Лис Микита“

Яремі Дідошак — 50 дол. за переказ „Світло“.

Маркові Карпенко — 40 дол. за мініатюрні поезії „Літо“ і „Табір“.

Фонд пам'яті Катерини Мороз

Цей фонд нараховує 10.000 дол. і його створив чоловік покійної Григорій Мороз і родина в 1984 р. Нагороди з цього фонду даються на визначені теми і в цім році признаються таким особам:

Віктору Мішалову — 300 дол. за статтю „Микола Домонтович“.

Л.М. — 200 дол. за статті про 1000-ліття хрещення України.

Фонд пам'яті Петра і Ольги Неліпів

Цей фонд заснували брати Неліпи — Василь і Григорій — 1985 року у пам'ять своїх батьків і тепер нараховує 6,500 дол. Відсотки з фонду признаються на винагороди українській молоді за визначну діяльність у рідних галузях українського життя. Нагороди признаються таким особам:

Василеві Корцеві — 200 дол. за створення і ведення хору „Лісова Пісня“ при Торонтському університеті.

Іванові Китаєстому — 125 дол. і Світлані Ліщині 125 дол., за те що вони вліті 1986 р. працювали по 6 тижнів в команді чи виховниками на одумівських таборах.

Редколегія „М.У.“

**СКІЛЬКИ Ви приклали старань,
щоб ОДУМ у Вашому місті
був активнішим?**

Л.М.

ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

Тисяча років тому наша Батьківщина стала християнською прийнявши християнство візантійського обряду за державну релігію. У коло християнських держав Європи ввів її київський князь Володимир, якого пізніше історики назвуть Великим, а церква Святим.

Християнізувалася Україна, відома в той час як Русь або Рутенія, не за чужої ласки чи примхи, але за власним, добровільним рішенням свого видатного державного мужа.

Приймала християнство в zenіті своєї могутньої слави, „відома і слишима всіми чотирма кінцями землі“, як писав тодішній письменник. Панував у той час князь Володимир над величезними просторами, що простяглись від Балтійського до Чорного моря, від Карпатських гір на заході по річку Дін на сході.

Приймаючи християнство, могутня територіяльно і військово Русь одержувала тепер рівноправне місце серед інших народів і право на політичне існування в середовічній Європі.

Визнання християнства за державну релігію відкривало широко двері для культурних і династичних зв'язків з Європою. Найповніше користувалася Русь надбаннями візантійської культури, що тоді без сумніву належала до перших культур світу. Багато із цих досягнень приходило на Русь через слов'янську Болгарію.

Не забув також князь про місцевих освічених кадрів. Літопис з 988 року повідомляє про заснування в Києві школи і про наказ Володимира брати дітей київської знаті для навчання різних наук.

Рік пізніше — 989 року — починається спорудження в Києві величного храму — Десятинної Церкви, першої кам'яної святині в Русі, яку князь, забезпечив величезним фондом — десятою долею своїх прибутків.

Почин князя Володимира розвинув у всю ширину його син Ярослав. На час його панування припадає пишний розквіт культури української держави київського періоду. Сам Київ став тоді одним з найбільших міст Європи. Його територія дорівнює 40 км², кількість домів 8 тисяч, а населення — 50 тисяч (тоді як Лондон, нпр., в XI ст. нараховує лише 20 тисяч жителів). Такий Київ справляв величезне враження й на чужинців. Один з них — німець, єпископ Марсбург (Саксонія) Тітмар — в своїй „Хроніці“ з 1018 року характеризує Київ як „велике місто, в якому понад 400 церков, 8 ринків, незліченна кількість мешканців“. Хоч ці свідчення перебільшені, то все-таки дають свідоцтво грандіозності нашої столиці.

За князювання Ярослава значно поширюється освіта і культура. Особливо піклується князь про книгописання і будівництво. Він засновує бібліоте-

ку, яка вже в 30-і рр. XI ст. нараховує 950 томів рукописних книг. Явище це не часте в тодішній Європі, бо одна книга коштувала стільки, що два села.

Не жалів також князь коштів на архітектурні споруди. Це за його панування збудовано архітектурну перлину — собор св. Софії, що захоплює по сьогоднішній день.

Софійський собор збудований був як „Руська митрополія“ — церковний центр Руси-України. Таким він був протягом століть. Був також осередком політичного і культурного життя країни. У цьому соборі ставили князів на великокняжий престол, приймали послів, відбувалися собори єпископів.

Початок XI ст. ознаменувався також двома великими надбаннями з ділянки культури. Тоді подала перша писана книга законів — „Руська правда“, що характеризувалася незвично гуманним, як на середовіччя, викладом права. Тоді також почалося літописання, що через століття оформиться в славну „Повість временних літ“.

Прийняття християнства дозволило розвинути в X і XI ст. широкі політичні, дипломатичні й династичні зносини з майже всією Європою. Як ніколи досі й ніколи пізніше, Русь впливала на політичне життя континенту. Промовисто про це свідчать численні родинні зв'язки з пануючими домами — найпопулярніший у середовіччі засіб зовнішньої політики. З київськими князями породичалися в той час роди Візантії і Скандинавії, Німеччини і Польщі, Угорщини, Болгарії. А дочка Ярослава — Анна — стала на початку XI ст. королевою Франції, вийшовши заміж за Генріха I. Це з її іменем пов'язане т. зв. Реймське євангеліє. Книга ця, написана кирилицею і, очевидно, в Києві, передана була Франції Анною і на це євангеліє присягали пізніше всі французькі королі під час коронування.

Доля християнства в Україні в пізніші роки і століття — це доля самого українського народу. Як і він, українська Церква переживала часи великого злету; і як він мусила випити гірку чару розподілів, зрад і служіння чужинцям. Та попри всі суперечності та складності — ця Церква існує. Існує вже ціле тисячоліття. На нашу долю випало починати наступне. Яке воно буде — залежить від нас усіх.

ЗРОБІТЬ ПРИЄМНІСТЬ і користь

**Вашим дітям — пошліть їх літом
на один із таборів ОДУМ-у!**

О. ХАРЧЕНКО

7-ИЙ З'ІЗД КОША СТАРШИХ ВИХОВНИКІВ ОДУМ-у КАНАДИ ТА РІЧНІ ЗБОРИ ТОРОНТСЬКОЇ ФІЛІЇ

День 5-го квітня 1987 року — це важлива дата в житті ОДУМ-у в Канаді, бо того дня відбулися дві успішні організаційні події, які стоять у заголовку цього допису. Хоч погода в неділю 5-го квітня була пасмурна — мряка з перемінним дощем — проте настрої в учасників З'їзду витворився прекрасний, навіть радісний. На З'їзді панувало почуття приналежності до хорошої одумівської родини — не великої, але щирої і дружньої.

Тієї неділі в Катедрі св. Володимира в Торонті після Служби Божої три священники відправили молебень на прохання Канадського Коша з приводу 7-го З'їзду — капелян ОДУМ-у протопресвітер отець Дмитро Фотій, настоятель Катебри митрофорний протоіерей отець Петро Бублик та протоіерей отець Красевич. Перед молебнем наш добрий капелян о. Дмитро Фотій сказав надзвичайно змістовну і цікаву вступну промову про важливість виховання української молоді на чужині. Майже всі вірні, які були на Службі Божій, залишилися і на одумівський молебень. Співав провізоричний хор: пан Радкевич, В. Родак, В. Педенко, В. Тимошенко, І. Корець та група молодших одумівок і одумівців. Після молебню учасники, з почуттям гордості за приналежність до ОДУМ-у, пішли до своєї домівки, де їх чекала смачна перекуса, яку

приготовила Наталка Семенен, голова Торонтської філії, при допомозі Віри Соколовської. Пізніше Президія З'їзду належно їм подякувала.

Кошовий Василь Тимошенко офіційно відкрив 7-ий З'їзд, що почався, які і кожне велике діло — молитвою, яку проказав Віктор Ліщина. Однохвилинною мовчанкою присутні вшанували померлих членів ОДУМ-у і ТОП. Обрали Президію, на пропозицію Віктора Педенка — головою Президії Віктора Ліщину, а секретарем — Наталку Сандул, яка займала ту позицію і на попередньому з'їзді, а тому вона прочитала протокол Шостого З'їзду. Наталці належить щире признання за всеохоплюючий, докладний і добре опрацьований протокол, який може написати лише досвідчена в організаційних справах особа. Короткий привіт учасникам З'їзду склав член Центрального Комітету ОДУМ-у Олександр Непрель. Від Головної Управи ТОП у Канаді привіт склав Іван Данильченко — голова. Він закликав до більшої єдності в нашій організації. В імені дирекції одумівської відпочинкової оселі „Україна“ учасників і гостей 7-го З'їзду вітав доктор Юрій Лисик. Наш кошовий Василь Тимошенко ввів нову систему звітування — він демонстрував діапозитиви — понад 120 прозірок — з одумівського життя в Канаді та з Одумівської Зустрічі 1986 року на сумівській оселі „Київ“, біля Детройту. Таку систему звітів присутні прийняли з великим одушевленням і прихильністю, бо на екрані кожен присутній побачив своїх друзів, себе, одумівські табори, мистецькі ансамблі, спортивні змагання та відомих одумівських і топівських діячів. Шестирічна діяльність кошового сподобалася багатьом учасникам, які після звіту при кожній нагоді висловлювали своє вдовolenня. У звіті кошового була і зворушлива хвилина — відслонення портрета Тараса Шевченка, що його свого часу намалював світлої пам'яті Федір Артеменко, який минулого року відійшов у вічність, до дна випивши мученицьку чашу переслідуваного українця. Світлої пам'яті Федір Артеменко був чесним українським патріотом, політичним діячем, який без вагань вибрав чужину, щоб рятуватися перед народобивчою політикою Москви. Портрет Тараса Шевченка, роботи св. п. Федора Артеменка подарував ОДУМ-ові у пам'ять свого батька Юрій Артеменко. Для Одумівського Ансамблю Бандуристів імени Гната Хоткевича. Федір Артеменко зробив дві бандури.

При реєстрації на З'їзд кожен учасник отримав папку з копіями звітів про широку діяльність Коша, та з іншими одумівськими паперами, серед яких є копії знімок двох одумівських бейзбольних дружин у Торонті хлоп'ячої і дівочої, які теж були

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугову
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до звогчування повітря ("гюмідифайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕНЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців заїжджати до наших SIPCO і наповняти авто бензиною.

Частина учасників 7-го З'їзду Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади.

Торонто, 5 квітня, 1987 р.

включені у звіт кошового. Василь Тимошенко пояснив, що ОДУМ витрачає коло трьох тисяч доларів на втримання своїх дружин в Онтарійській Бейзбольній Лізі, але ті гроші повертаються, бо знаходяться жертводавці, які покривають ті втрати. Наприклад, доктор Юрій Павлюк пожертвував 1000 доларів на створення дівочої одумівської дружини. Одумівські спортивні дружини гідно тримають прапор ОДУМ-у.

Зі звітів поодиноких одумівських філій учасники дізналися, що колись активна філія ОДУМ-у в Ст. Кетринс — перестала існувати. В 1950-их роках в Ст. Кетринс відбувалися одумівські зустрічі, а філія в Ст. Кетринс була однією із передових одумівських філій у Канаді. Тепер та одумівська фортеця — впала. Ліквідацією майна займається ТОП. Юні одумівці переписалися до СУМК-у. Організаційна криза відчувається також і в інших філіях. В Торонті розв'язали дівочий хор „Троянду“. Занепадає праця в Юнім ОДУМ-і. Але й ці невеселі новини спричинилися до ще більшого завзяття й рідинного почуття серед присутніх. Про діяльність Торонтської філії звітувала голова Наталка Семенген, якій належить щира подяка і признание від усієї одумівської родини за її докладний звіт та за її віддану і жертвенну працю для добра ОДУМ-у.

Будучи свідомим про існування кризи в ОДУМ-і, молодий адвокат Віктор Ліщина став на чолі нашої організації в Канаді. З почуттям жертвенності прийняла на себе обов'язки другого заступника та культ-освітнього референта Оксана Метулинська. Виховання юнацтва та координація й розвиток містецької самодіяльності є дуже важливими фун-

кціями в нашій організації. У рамках 7-го З'їзду відбулися перевибори управи Торонтської філії ОДУМ-у. Очолив Торонтський ОДУМ студент Тарас Родак.

Мабуть найцікавішою точкою на З'їзді була 22-га — різне — коли всі зголошені мають право на слово. Тим правом покористувалися майже всі учасники З'їзду, які, як правило висловлювали признание і подяку Василю Тимошенкові за пророблену працю та бажали успіхів новому кошовому Вікторові Ліщині і його управі, та голові філії Тарасові Родакові і філійній управі. У точці — різне — В. Родак прочитала список осіб, яких вона рекомендувала онтарійському міністрові Громадянства і Культури Лілі Мунро для нагород їх грамотами за їхню працю й діяльність в Одумівським Ансамблі Бандуристів ім. Гната Хоткевича. СУМ, Пласт, ОДУМ, МУНО — беруть участь у Вокатоні 2-го травня 1987 року. Прибуток призначений на досліді хвороби рака. В імені одумівського журналу кошовому подякував редактор Л. Ліщина за допомогу журналові, та закликав учасників присвячувати більше уваги журналові і радіо-передачі, присилаючи дописи, знімки, та сприяючи конкурсів „Молододі України“. Іван Данильченко, звертаючися із вітанням до Віктора Ліщини, закликав до більшої співпраці між ОДУМ-ом і ТОП-ом, для добра Юного ОДУМ-у. Микола Мороз розповів про успіх конвертів, що ОДУМ видав з нагоди 1000-річчя Хрещення України, та про проєкт „Бінго“, прибуток з якого призначений на одумівські потреби. Віктор Педенко висловив признание Тарасові Ліщині за допис в „Молододі України“, за мі-

сяць лютий 1987 р. та оголосив, що він (Віктор Педенко), дасть лекції Одумівської Першої Проби для тих кандидатів, що мають намір їхати на табір Виховників Юного ОДУМ-у, який відбудеться в днях 27 червня до 11 липня цього року на оселі „Україна“. Про саму точку — різне — можна написати цілу статтю, з уваги на широчінь заторкнених справ і тем у тій точці. Валентина Родак подякувала Василю Тимошенкові за пожертви на ансамбль бандуристів та на одумівську радіо-передачу.

Зрештою, точка — різне — поєднувала декілька точок, наприклад, побажання та інші. Колись на одумівських з'їздах читалися резолюції, телеграми до президентів держав, та відбувалися інші великі справи та організаційні інтриги. Тепер все перейшло на скромнішу колію. Замість резолюцій доктор Юрій Лисик закликав допомагати нашим бідним братам і сестрам у Південній Америці. Валентина Родак підтримала цей проєкт, і заявила, що Одумівський Ансамбль Бандуристів ім. Гната Хоткевича вислав молодим бандуристам у Бразилії бандуру, вартості в 500 доларів.

У точці — Слово новообраних голів — Віктор Ліщина звернув увагу на те, що кількісно ОДУМ зменшується, проте Юний ОДУМ подає надії на краще майбутнє. Він сказав, що інші українські молодечі організації мають ті самі проблеми, що й ОДУМ — різниця тільки в розмірах. Конкурентами ОДУМ-у слід вважати не інші українські молодечі, організації, а ІМКУ та її літні табори для молоді. Змінилися часи, а з тим умови праці й діяльності. ОДУМ має добру базу — відпочинкову оселю „Україну“, яка, чим далі, тим більше стає у пригоді нашій прекрасній організації — сказав Віктор Ліщина. Тарас Родак подякував учасникам З'їзду за довір'я до нього та висловив свої думки щодо одумівської діяльності в майбутньому.

На закінчення 7-го З'їзду Василь Тимошенко подякував всім присутнім за участь та за прихильні слова, як рівно ж за підтримку, яку йому давав одумівський актив протягом шести років. Він висловив погляд, що одумівці — це окрема категорія здібних і працьовитих людей. Він побажав Вікторові Ліщині успіхів у праці та витривалості і терпеливості, і сказав — „Все, що я робив, я завжди думав про добро нашої організації. Вибачайте, якщо в процесі моєї діяльності я когось несвідомо образив“.

Сьомий З'їзд Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади закінчився традиційним відспіванням одумівського маршу — „Ми об'їхали землю навколо...“

Г.Т.

ДУМКИ ПРО 7-ИЙ З'ІЗД КОША СТАРШИХ ВИХОВНИКІВ ОДУМ-У КАНАДИ

*На два роки спізнилися,
Але не забули.
Варто було чекати бо добре підготувались.*

*Молоді й старші,
Прийшли в одностроях,
Щоб підтримати діяльність КОША.*

*Думки цікаві.
Виходи різні.
Але організація як одна близька родина.*

*Звітів багато.
Паперу ще більше.
Виглядає що досягнули багато.*

*Досягнули багато,
Але не на папері.
Досягнули знання, повагу й любов.*

*Портрет Шевченка,
Дарунок від Артеменка,
Строго пригадує нам наше походження.*

*Знімки яскраві.
Нагадують тепле літо
Та минулі табори й пригоди.*

*Перекуска смачна.
Як я знаю?
Бо перекушували аж п'ять годин!*

*Багато було сказано.
Багато почувань було відкрито,
Та ВСЕ на позитивному кінчилося.*

*Марш ОДУМ-у
Одним могутнім голосом лунав.
На струнко стояли із слізьми в очах.*

5-го квітня 1987 р.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛОК

У попередньому числі „Молодої України“, крім друкарських помилок, наприклад „Гната“ замість — Гната, або „Щербень“ замість Щербань — було помилково набрано рік видання „32-ий“, замість 37-ий, та в рубриці жертводавців на одинадцятій сторінці подано — „Павло Макогон — Секретар Головної Управи СФУЖО“, а мало бути — „Павло Макогон — Секретар Головної управи СУ-ЖЕРО“.

Вибачаємося за недогляд. Редакція.

**ЯК ВИ не допоможете своїм дітям,
ніхто за Вас того не зробить!**

Тарас ЛІЩИНА

НОВИЙ РІК У ЛОНДОНІ

Отець протопресвітер Дмитро Фотій
— капелян філії ОДУМ-у в Торонто.

Фото Ів. Корця

ІДЕОЛОГІЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ ОДУМ-у

Під час зустрічі ОДУМ-у в Лондоні в суботу
5-го вересня (Лейбор Дей Вікенд)

1-ша сесія: 1:30 — 2:45 год. по обіді

Яке завдання української діаспори?

- супроти українців
 - відносно самих себе
 - відносно українців в Україні
- супроти чужинців
 - відносно політики
 - відносно наукових установ
 - відносно преси-інформації

2-га сесія: 3:00 — 4:15 год. по обіді

Яке завдання ОДУМ-у?

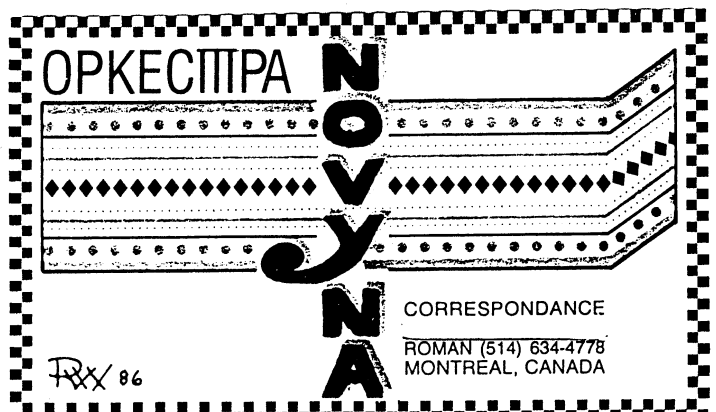
- відносно виховання української молоді на Заході
- відносно української діаспори
- відносно молоді в Україні
- відносно України
- відносно не-українських установ в країнах нашого замешкання (преса, політика, наукові установи)

Цього року я несподівано, але дуже приємно зустрів новий рік у Лондоні на оселі „Україна“. У попередніх роках я завжди мав якісь пляни наперед де святкувати новий рік, в Торонті, в Ошаві чи навіть у Чикаго. Але цього року якось вийшло що нічого спеціального не було заплановано. Десь тиждень перед новим роком я дізнався від Дмитра Ноженка що пан Микола Метулинський відклав декілька квитків для одумівців які б мали охоту приїхати. Спочатку я не хотів їхати, бо думав що там буде багато англійців і напевно мені не сподобається. Я дуже радий що те що я думав не сталося, бо це вийшла одна з найкращих зустрічей нового року яку я мав. Разом нас назбиралося 17-ро. Із Ошави був Василь Сенік, із Торонта окрім мене, була Світлана Ліщина, Тарас і Оксана Родаки, з Лондону — Дмитро Ноженко, Андрій Шевченко, Гриць Близнюк, Оленка Блощинська, Роза Шиндлер та її брат. Із Детройту був Андрій Смик, із Чикаго Ліда Шкребець, Катя Луппо і Шура Косогор. Навіть були гості з Європи — із Франції приятель Андрія Шевченка — Андрій Троцький, а з Німеччини був кузин Андрія Смика — Маркіян Остапчук.

Вечеря була дуже смачна. Під час забави засміялися коли пан Микола Співак помилково попросив до слова прем'єра провінції Онтаріо Давида Стівенсона замість Давида Пітерсона.

Забава тривала аж до другої години, але ми всі так гарно забавлялися, що як все скінчилося ми ще почали співати українські пісні і коляди, а накінці встали і заспівали „Марш ОДУМу“. Ми так добре гуляли що я навіть не помітив що усі люди вже вийшли.

Мені ця зустріч нового року у Лондоні трохи нагадувала одумівську зустріч. Я є певний що буде багато більш одумівців на наступній зустрічі нового року у Лондоні.

SPECIAL MUSIC FOR SPECIAL OCCASIONS

ОРКЕСТРА НА ВСІ ОКАЗІЇ

Л. ТЕРЕЩЕНКО

МАТЕРІЯЛИ ІСТОРИЧНІ

В Нью-йоркських часописах в англійській та німецькій мовах було видруковано сторінки з історії Православної Церкви в Греції та Англіканської Церкви в Англії.

В німецькому часописі була велика стаття під заголовком: „В Лондоні в Бакінгемському палаці на 84-му році померла мати принца Пилипа!“ У грудні 1969 року померла засновниця греко-православного жіночого чернечого ордену, колишня принцеса Андрія в Греції! Вона була англійка та правнучка королеви Вікторії.

В 1903 році вона одружилася з молодшим сином грецького короля Юрія I-го Андрієм та за давньою грецькою традицією носила ім'я свого чоловіка і звалася Андрія. В 1924 році, коли короля Юрія II-го скинули з трону в Греції, вона з чоловіком і сином Пилипом тікає до Парижу, де відкриває робітню прикрас та ручних праць, а 8-річного Пилипа відсилає до Англії на виховання до лорда Маунтбалишена.

Коли в 2-гу Світову війну німці зайняли Париж, вона з чоловіком переїздить до Монте Карло, де її чоловік, принц Андрій, помирає в 1944 році.

В 1947 році син Пилип одружується з сьогоднішньою англійською королевою Єлисаветою II. Тоді вона (Андрія) засновує греко-православний чернечий жіночий орден, сама постригається в черниці та живе в монастирі на Егейському острові Тінос одинадцять років.

В 1958 році вона з острова переїздить до Атен, де живе в маленькому помешканні, а чернечий одяг вона не скидає до останнього дня свого життя. 1967-го р. в Греції стався військовий переворот, вона переїздить до сина в Лондон, де в Бакінгемському палаці посідає маленьке помешкання.

Це є скорочений переклад з німецько-американського часопису в Нью-Йорку „Sonntagsblatt Staats Zeitung und Herald“ 1969, N.149, st. 10. Цей німецький часопис в Нью-Йорку виходить 125 років.

А перед тим принцеса Андрія, як православна, була на шпальтах американської преси. Так, в Нью-Йорку часописі „Daily News“ була стаття підвалом, як передрук з Лондонської преси в Англії, такого змісту:

В 1955 чи 1956 році мати і сестра Маргарета сьогоднішньої королеви Єлисавети були в Римі та вдвох відвідали католицького Папу у Ватикані. Коли королева-мати та принцеса Маргарета вернулися до Англії, то в пресі була піднята буря протестів...

У тих протестах висловлювався подив, як це вони (мати і сестра королеви) ходили до Папи, коли чоловік Єлисавети II, принц Пилип, є православний, а мати його навіть заснувала православний жіночий чернечий орден — монастир Марфи і Марії в Греції та є його ігуменією!

Майже одночасно на екранах нью-йоркських кі-

КРЕДИТОВА СПІЛКА „СОЮЗ“ —
ПОВНІСТЮ ДО ВАШИХ ПОСЛУГ

Запрошуємо Вас познайомитись із нашими фінансовими послугами і вибрати одну з них яка буде найбільше вигідна Вам. Чекові конта, ощадничі конта, Р.Р. С.П., Р.Г.О.С.П. (на закуп першої хати), різні позики, грошові перекази, чеки для подорожуючих, і багато більше. Ваша Кредитова Спілка має великий вибір фінансових послуг щоб задоволити Вашу потребу. Розраховуйте на нас із повним довір'ям на позики із найнижчими відсотками і дорадчу обслугу. Ми є Кредитова Спілка „СОЮЗ“ яка є повністю до Ваших послуг. Звертайтеся до нас за всіма Вашими фінансовими потребами.

2299 Bloor St. West

406 Bathurst St.

Toronto, Ontario M6S 1P1 Toronto, Ontario M5T 2S6

Tel. 763-5575

Tel. 363-3994

9:30 am-6:00 pm	Понеділок	12 noon-5:00 pm
9:30 am-6:00 pm	Вівторок	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-6:00 pm	Середа	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-8:00 pm	Четвер	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-8:00 pm	П'ятниця	10:00 am-7:00 pm
9:00 am-3:00 pm	Субота	9:00 am-3:00 pm

нотеатрів ішов чудовий фільм під ім'ям „К. Болейн“ (друга жінка короля Генріха VIII*), з тих часів історії, як Англія порвала з Римом та постала ні від кого незалежна (автокефальна) Англіканська церква.

В цьому фільмі було показано короля Генріха VIII (1441-1547) та боротьбу його з Римом.

* Дивись енциклопедію „Britanica“, Chicago-London, 1972, t. 11, st. 367, де подано чудовий портрет великого реформатора Англії, короля Генріха VIII.

Віктор ЛІЩИНА

МОЄ НАВЧАННЯ В КАНАДСЬКІЙ ШКОЛІ

Хоч я і народився в Канаді, за винятком кількох слів, я не говорив по англійському, аж поки не пішов до дитсадка.

Пам'ятаю, що напочатку, навчання в канадській школі було тяжке. Багато чого я не розумів. Але ситуація була улегшена тим що багато дітей в школі були українці і поляки. Їхні батьки так само приїхали до Канади після Другої світової війни, і вони говорили своєю мовою вдома, і виховували дітей у своїх традиціях. До кінця року я добре володів англійською мовою, і перейшов до 1-ої класу вже на рівні тих дітей, які говорили англійською мовою з дитинства.

Я не зауважив гіршого ставлення вчителів до мене чи до інших учнів не англо-сакського походження і через те мені тяжко уявити чому декотрі діти соромляться своєї рідної мови й культури. Я є впевнений, що проблеми з товаришами й вчителями повстають через вади в самій особі, а не через її походження.

Проблеми завжди існували із вимовленням мого прізвища, але в більшості випадків це закінчувалося жартами і мене це рідко турбувало. Мова моя, себто англійська, була без акценту, і я почувався цілком нарівні з другими, і не мав чого соромитися.

Цікаво зазначити, що змалку і між українськими приятелями ми рідко говорили по українському, а в теперішньому віці, значно частіше вживаємо українську мову. Отже, виховання в українському середовищі змалку, було корисним для нас, мало

позитивний вплив.

Чи знання української мови мені пошкодило в чімсь? Відповідь є — ні. Навпаки, знання української мови і традицій додало до мого життя щось таке що не мають ті що знають лише одну мову чи одну культуру. Я маю більше приятелів ніж я б мав тільки в англо-саксонському суспільстві.

Навчився я також про життя людей в Україні. Зрозумів знущання большевиків над людьми поза залізною заслоною та усвідомив значення вільного слова.

Зауважив я, що багато моїх знайомих які знають лише одну мову, цікавляться моїм знанням другої мови. Найбільше це помітив в українських дітей, які тут роджені і взагалі не говорять по-українському. На їхніх обличчях видно смуток. Часом вони висловлюють жаль до своїх батьків що вони не навчили їх української мови.

Знання української мови спрямувало мене до української танцювальної групи, а пізніше й музичного ансамблю і це збагатило моє знання танців та музики.

А який вплив українська мова матиме на мене в майбутньому? Маю намір глибше вивчати українську мову чи славистику в університеті принаймні як додатковий предмет. Також всіма силами буду поглиблювати знання рідної мови і напевно навчу її своїх дітей.

Березень 1975 р.

Чемпіони-хлопці відбиванкового турніру під час зустрічі ОДУМ-у. Зліва: Олесь Петруша, Павло, Ігор і Антон Лисики, Тарас Ліщина і Володимир Тимошенко.

Детройт, США, 30 серпня, 1986 р.

Фото Вас. Тимошенка

Д. Л.

НАШ ВЕЛИКИЙ ВОРОГ

В суботу вечором пішла я
Із друзями погуляти.
Після тижня тяжкої праці
Хотіла відпружитись — потанцювати.

Попросила в батьків авто,
обіцяла їхати обережно.
Батьки навіть не турбувались
Бо довіряли мені безмежно.

Приїхала я на забаву
Де знайомі жартували сміялись
„О, нарешті і ти є тут.“
І всі разом забавлялись.

Впродовж вечора веселилась
Друзі вино підливали
„заробили ми тяжкою працею“
І далі пили-попивали.

Прийшов час їхати додому
Пішла де автомобіль стояв мій.
Все здавалось таким чудовим
Лиш балянс губила свій.

Але сіла а авто й забула про те,
Та й на газ нажала.
Загудів мотор і поїхала я
По дорозі, що якась широка стала.

Їхала скоро, це знаю
Авто скочило на хідник.
Хтось упав, щось тріснуло
Почувся пронизливий крик.

Тепер скалічений мене турбує
Соромно мені і боляче.
Не можу ніяк забути у снах
Докору його очей.

Батьки теж через мене терплять.
В все це через вино.
Собі, родині, і тому невинному
Життя зіпсувало воно.

РОЗКЛАД ТАБОРІВ ОДУМ-у НА 1987 Р.

Оселя ОДУМ-у „Україна“,
Лондон, Онт. Канада

21-ший Табір Виховників Юного ОДУМ-у

Від 27 червня до 11-го липня.

За інформаціями звертатись до:
Віра Соколовська (416) 626-6482

25-ий Відпочинково-Виховний Табір Юного ОДУМ-у

Від 12-го липня до 25-го липня.

За інформаціями звертатись до:
Василь Тимошенко (416) 272-3564
праця (416) 865-0350

8-ий Кобзарський Табір ОДУМ-у

Від 26-го липня до 8-го серпня.

За інформаціями звертатись до:
Віктора Ліщини (416) 622-0482
праця (416) 920-2111

У всіх справах одумівських таборів на оселі
„Україна“ звертайтеся до Референта Таборів при
Головній Раді Коша Старших Виховників ОДУМ-у
в Канаді Івана Данильченка СВП на число телефо-
ну: 519-686-4695.

ДО ЛЮБИТЕЛІВ РІДНОЇ КНИГИ

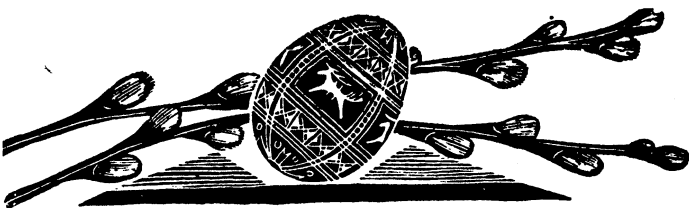
Заходами СУЖЕРО і ДОБРУС в Канаді невдовзі
вийде друком книга нарисів Віталія БЕНДЕРА під
назвою „Фронтові дороги“. Вона була продовжен-
ням „Станції Пугаловської“, а поруч з цим — і са-
мостійним твором.

В книзі понад 40 нарисів, що творять звору-
шливу й тривожну розповідь. Повз читача лину-
ть бої, смерть друзів, молодецьке розчарування й від-
чай, труднощі, голод, відступи, зустрічі на шляхах
війни, короткотривалі втіхи, а також спостере-
ження й роздуми над долею українського насе-
лення після повороту Червоної Армії в 1943 році. В
книзі відображуються досвід і пригоди молодого
українця від літа 1941 до ранньої весни 1944 р. На-
клад обмежений.

Також повідомляємо, що на складі ще є кілька
примірників „Станції Пугаловської“. Ціна „Фрон-
тові дороги“ 13.00 доларів, „Станція Пугаловська“
12.00 доларів.

Замовлення на одну чи обидві книги надсилати на:

Mr. H. Moros
2667 Lake Shore W.
Apt. 10
Toronto, Ont.
M8V 1G6

Іл. БОНДАРЧУК

КОЛГОСПНА КОМОРА

Зима того року випала ранньою. Втихли осінні вітри, похолодало. Ночами, в кругах матової жовтизни, плив над селом збляклий місяць, віщуючи кріпкі морози.

Далекий імлистий небокрай впирався в потемнілі простори сірих полів. Тихе плесо ставу, що простягнувся між густими зарослями висохлих очеретів, віддзеркалювало високе, холодне небо...

Одного тихого пообіддя село огорнулося мовби пелюстками густого, вишневого цвіту — пушинки лапатоного снігу виповнили все кругосвіття молошною білизною. А вночі вдарив тріскучий мороз, скував залізною твердістю розмоклу, сиру землю.

Голодні люди принишкли за візерунками товсто замерзлих вікон. З острахом простягали руки до убогих запасів їжі. Гірко ковтаючи, не переставали думати про страхіття завтрашнього, про отой невідкличний, погибельний день, коли все доїсться і знеможені діти круглодобово волатимуть: „Мамо, мамусю... дайте хлібця. Хоч трошечки, мамо, хоч шкуриночку...“ Дивитимуться запалими, згасаючими оченятами, водитимуть за матерями блаґальними, німими поглядами.

Недалеко ставу жив колгоспний бухгалтер. Було у нього двох синів — старшенькому минув шостий рочок, а меншенький знайшовся позаминулого літа. Дружина бухгалтера, після тяжких родів, ще й дотепер не могла оговкатись, ходила, як з хреста знята.

У недавньому минулому бухгалтер працював у місті, вів велике заводське господарство. Та комусь потрібно було зробити на нього наклеп, послати гепоушникам анонімку. Вхопили його прямо з роботи, продержали півроку в тюрмі. Ночами волокли на допити, били. І коли врешті так нічого з нього і не вибили, дали підписати папірця, щоб словом не заікнувся, де був та що з ним тут діялося, і вивели за тюремні ворота. Після того він і забрався з своєю сім'єю в оцю глухомань. Поселився в чужій порожній хаті, господарів якої, як підкуркульників, недавно вивезли на Сибір. Титул їм такий пришили за те, що вони не хотіли записуватись в колгосп.

Скрута у бухгалтеровій сім'ї була великою. Прибилися вони в село в чому стояли. А заробітки тут які? Що за них купиш та й в кого? Після минулих жнив комнезамці забрали в селян все до зернини. Шворнями землю передовбували, шукаючи за хлібом. Комнезамці, в минулому люди дрантливі, п'янички безпросвітні владствували з ненаситимою жагою помсти. Під командою голови колгоспу, рижим рязанським кацапом, чумою накинута це озлоблене, руйнацьке шумовиння на згорьованих селян. Скаженими тічками безугавно жирувало на людському горі. Тягнуло собі на поміч підростків, вчило дітей накарному розбоєві. І коли з матюч-

чям ввалювалися до когонебудь отака ватага підхмелених пройдисвітів і відбирала навіть вузлики з квасолею — стояли потім у безхлібних хатах неугавні ридання знеямлених матерів, перелякани діти скиглили по темних кутках... І не було їм, приреченим на смерть, до когонебудь йти за милостинею — розливище грабунку заглянуло в кожну хату, переступило за кожний поріг. Обезкровило, напризволяще залишило людей вимирати голодною, збожеволіючою смертю...

Напочатку квітня дружина бухгалтера, до решти охлянувши, злягла. Бухгалтер, не маючи іншого виходу з великою тужбою в серці звернувся до голови колгоспу з проханням відпустити авансом, чи продати хоч кілька кілограмів борошна: дружина ж в нього з голоду помирає, дітки малесенькі осиротяться.

Голова повернув до нього своє бугайкувате обличчя, насмішкувато сказав:

— Еслі всім давать — давачка зболить!

— Та ж слухайте...

— Нічого тут слухать! — скипів голова. — Паразитів кормить не буду. Гони її в колхоз на роботу, понятно?

— Та ж вона...

— Що вона? Городська білоручка, на підносі все подавай!. В колхоз! — визвірився голова і вдарив по столі своїм великим, оброслим рижою шерстю, кулаком. — Вон отсюди!

У бухгалтера зіпились зуби. Давлючий клубок непроковтно застряг у горлі.

— Так значить... — ледве прошептав, — значить нехай вмирає?..

— А мене це не интересує. Хоче жить — в колхоз! Дармоїдів — голова вилаявся страшним російським матом, — кормить не буду — здихайте!

Бухгалтер враз відчув, як в його душі щось нагло ввірвалось. Ніби ударом сокири ката було умертвлено почуття віри в людину, яка хоч перед неминучою смертю повинна б виявити крихітку жалю. Він збагнув, що оцей жорстокий бувший матрос прийшов на Україну не жалувать, а нищить, що в ім'я колективізації він покладе в могилі незчислимі жертви.

Бухгалтер хвилину постояв, уже не думаючи і не дивлячись на голову, який пихувато сидів за порожнім столом, і вийшов із сільради.

Ніколи в минулому, навіть у тюрмі, життя не піднімалося перед ним отакою чорною стіною. Із мовчазних вечірніх сутінків на нього дивилися очі умираючої дружини. Вона йому своїм поглядом не докоряла, не ганьбила, ні на що не нарікала. Очі її згасали, як згасають ще жевріючі вуглики в потухлому багатті. То появлялися, то знову зникали голівки синів — один більшенький, а той лише на

Враз, мов блискавка серед найтемнішої ночі, освітила бухгалтерів розум радісна думка: таж в засіках колгоспної комори зсипано тонни зерна! Мусить же бути спосіб добратися до нього — піти на все, на злодійство, на будь що, лиш би запобігти невідступній втраті.

Бухгалтер вхопився цієї думки, як потопаючий соломини. Комора стояла на підмуровках. Між ними ззаду, від кушів бузини, можна залізти під підлогу. А там... там хоч маленьку дірочку продовбати і зерно потече, як вода. Бухгалтер схопився на ноги, вскочив у сіни. Тремтливими руками почав мацати в ящику, де по бувшому господареві залишилося його столярське знаряддя. Відшукав свердло, вправлене в дерев'яну колінчасту ручку, тут же з порожньої бочки висмикнув чопа. „Йти, йти, зараз же йти, — наглив сам себе. — Кожна секунда наближає смерть...“

Лежачи на спині під комірною підлогою, в темноті обмацав шорсткі дошки, обережно почав свердлити. І лише тут згадав, що в нього немає з собою ні мішка, ні торбини. „Та нічого — подумав, — в пазуху насиплю. Що Бог не робить, все к луччому. Зустрінувся б потім хтонебудь по дорозі, нічого не помітить.“ Він затягнув паса, розстебнув на грудях полотняну сорочку. І коли врешті із свердловини потік струмочок пшениці, прохолодою залоскотав розгарячіле тіло, на душі йому полегшало. Тримаючи пальцями розчепірені боки сорочки, підвівся на ліктях, почув як його ребрами стікає туди за спину життєдайне зерно...

Дірку заткнув чопом, боком висунувся з під комори. Оглянувся, прислухався. Кругом було тихо, як у вусі. Додому повертався вже не вулицею, а навпрямки — берегами. Так було безпечніше.

У сінях простелив рядно, роздягнувся, витрусив одержу. Набралося повне відро пшениці.

Миттю розпалив піч, у двох горшках поставив варити частину зерна. Потім приніс великі ковальські пласкогубці, сів на лаві і з наглим поспіхом почав крушити ними решту пшениці. Круп'янисту масу малими дозами розтирав макогоном у макітрі. Просівав, а залишки перетирав ще раз.

Перед світом назсипалася миска борошна. Не гаючись — замісив, розкачав. Прогорнув черінь, посадив на неї два великі коржі.

Згодом по хаті розплівся запах припеченої шкуринки, розбудив собою дітей. Застогнала вві сні дружина.

— Вставайте, — промовив бухгалтер, ледве тримаючись на ногах. — Вставайте, дорогі мої, — будемо їсти...

Ще багато ночей пролежав бухгалтер під колгоспною коморою.

Щоразу приносив у пазусі життя в свою хату.

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА ВІД КАНАДСЬКОГО ХАРИТАТИВНОГО КОМІТЕТУ ДЛЯ ДОПОМОГИ РОДИНИ ІВАНА ДЕМ'ЯНЮКА

Тому, що ніхто в Канаді не робив заходів допомоги родині Івана Дем'янюка в її тяжкій ситуації, 10-го листопада 1986 р. створився Канадський харитативний комітет.

Члени створеного комітету переконані, що Іван Дем'янюк став жертвою нагінки на всіх українців.

Наш Канадський харитативний комітет вже фінансово допоміг в поїзді адвоката М. О'Коннора і сина Івана Дем'янюка до Ізраїля на судову розправу.

Справа пекуча. Прохаємо всіх збирачів грошей на допомогу родині Івана Дем'янюка в будь-якій державі негайно передати їх родині.

Як відомо, Ален Раєн — попередній директор ОЕСАЙ, на чие домагання відібрано громадянство в Івана Дем'янюка, пише в американськiм часописі, щоб українці не допомагали Дем'янюковій родині.

Нам виглядає, що саме цього найбільше наші противники бояться. Та всупереч їхній пораді, ми повинні зі стисло харитативних мотивів всі без винятку стати на захист покривдженої родини — і то негайно.

Наше щастя, що цей ворожий удар впав на морально сильну родину.

Віра в Божу справедливість родини Дем'янюка при нашій фінансовій допомозі напевно дасть бажаний і радісний для всіх нас вислід.

Фінансову поміч просимо слати в Америці:

The John Demjanjuk Defense Fund
P.O. Box 92819
Cleveland, Ohio 44192

в Канаді:

Canadian Charitable Committee
2118 — A Bloor Street West
Toronto, Ontario, M6S 1M8

Канадський Харитативний Комітет

МОЛОДЬ — МАЙБУТНЄ

НАЦІЇ!

**Допомагайте молоді
морально й
матеріально.**

Mrp. O. POÏK

„ВТЕЧА НА ВОЛЮ“

Нове видання Інституту Дослідів Волині

(Research Institute of Volyn, No. 53, ESCAPE TO FREEDOM by Robin Gray, Published by Society of Volyn, Winnipeg, Canada, 1985, 83 pages).

Українське Товариство Волинь у Вінніпезі при кінці 1985 року видало невелику, але дуже оригінальну й цікаву книжку англійською мовою під по-вищим заголовком. Книжка має 83 сторінки, автор її — Робін Грей, який у вступі пише, що, „ця новеля допоможе середньошкільним студентам та загальній публіці виробити почуття дійсності сучасного життя за Залізною заслоною“.

Ця новеля, говорить про советську політику, економію, свободу слова та про людські права, що буде спеціальним зацікавленням для студентів історії та політичних наук.

У дійсності ця новеля поділена на три короткі частини. У першій частині автор говорить про фактивновигаданий характер і місце її газетного репортера та головного героя цієї частини Джана Герриті із газети „Ньюарк Таймс“, який із захопленням та підбадьорюванням свого старшого редактора Джека Адамса відкриває факти порушення людських прав у комуністичному світі. З жахом він довідується про штучно запланований голод 1933 року, який забрав із собою понад сім мільйонів жертв в Україні і в додатку також відкриває дисидентський рух в Советському Союзі з такими відомими письменниками як Солженіцин, Сахаров і Мороз. Будучи сам письменником, Джан Герриті (він також виступає в новелі як „Пан Стівін“) жахається того, що в Советському Союзі ув'язнюють письменників за їхні писання, якщо вони в деякій мірі критикують уряд і державну систему, або за те, що вони віруючі.

В другій частині оповідань-новель розповідається про родини в Польщі, які є роздвоєні між вибором перебування в Польщі і строгим режимом в нових економічних, політичних і соціальних умовах і можливістю втечі на Захід — родина робітника Тадека, його дружини Христини, сина Пашека і дочки Марії, та родина Кашіка також робітника, який має свого вуйка в Америці, його дружини Соні і дочки Басі. Тадек є особливо обурений тим, що Лех Валенса, провідник неурядової робітничої спілки „Солідарність“, нагороджений Нобелівською премією миру є ув'язнений польським комуністичним урядом. Ці родини вирішують тікати до Австрії в старому вантажному авті. Втікачі добираються до табору в Австрії, а звідти, по деяких труднощах, прибувають до Америки, до Нью-Йорку.

Третя частина оповідань-новель — це правдива історія молодої жінки музикантки Наді Полтави,

ім'я й прізвище якої змінені, але нам ясно, що вона репрезентує тих молодих українських студентів, що вибралися туристичними автобусами „Орбіс“ до Ватикану на прощу і просили азилу на Заході. Наді помагає репортер Джан Герриті і вона вкінці щасливо приїжджає до Нью-Йорку.

Автор зауважує, що всі імена й прізвища в цій новелі змінені.

„Якщо студенти й інші зацікавлені читачі хотіли б глибше поцікавитися питанням студій про людські права в Советському Союзі, то вони повинні почати із біографії, яка подана при кінці цієї новели“, — закінчує свій вступ автор книжки „Втеча на волю“.

Ціла книжка складається із двадцяти-семи коротких новель-оповідань та характеристик, що є базовані на літературі, яку автор подає при кінці кожної новели та в бібліографії на стор. 83. Ця бібліографія нараховує двадцять праць українських та чужих авторів, які були друковані англійською мовою на Заході від 1940-го року до 1983-го років, між якими є також праці Валентина Мороза, Олександра Солженіцина, Милтона й Ровз Фрідманів, Василя Гришка, Богдана Арея, Тараса Шевченка, Вільяма Блейка, Джуліуса Епштайна, Антона де Сейнт-Екзюпері, журналу „Смолоскип“ та „Злочини Москви у Вінниці“, видання Спілки Американсько-Української Молоді.

Автор переносить нас до Нью-Йорку, де має відбутися велика українська демонстрація перед будинком Об'єднаних Націй про трагічний голод 1933 року, який був в Україні та внаслідок якого померло з голоду понад сім мільйонів населення. Провідником демонстрації є д-р Рослицький, (вигадане прізвище, яке репрезентує речника цієї демонстрації).

За цим ідуть такі розділи, як: „Папа Іван Павло II“, „Чорний ринок (у Польщі)“, „Надія“, „Воєнний стан (у Польщі)“, „Польський консулят (у Римі)“, „Важливе рішення“, Дисидентський рух у Советському Союзі“, „Загублення в Римі“, „Плян утечі“, „Міжнародний комунізм“ — розділ 14-ий, де автор говорить про міжрелігійне пам'ятне віддання пошани жертвам комунізму, яке відбулося в Лондоні, Англія, в залі „Роял Алберт Гол“ 31 жовтня 1967 року. На цій релігійній відправі згадується, що за час советського режиму згинуло близько 66 мільйонів людей.

Розділи 15-25 називаються „Поїздка по Римі“ (Джана Герриті), „Плян утечі (з Польщі) ч. 2“, „Богдан Семванчук“, „Свята Софія“, „В Австрії“, „Комуністичний тоталітаризм (1)“, „Кашік у шпиталі“, „Комуністичний тоталітаризм (2)“, „Ріст музичної зірки Наді“, „Кашік повертається зі шпиталю“ і „Непоборний дух“.

У 18-му розділі п. н. „Свята Софія“ мова йде очевидно про собор Святої Софії, який збудував у Римі кардинал Йосиф Сліпий після свого приїзду до Риму 10-го лютого 1963 року із Сибіру.

У цій праці читач також знайде матеріал про долю Юрія Шухевича і його батька ген. Романа

Шухевича, про комуністичну інвазію Мадярщини в 1956-му році, про „визволення“ Чехословаччини 1968-го року та про комуністичну владу в Кубі, у В'єтнамі, Кореї, Анголі, Китаї, про Берлінський Мур, про війну в Афганістані та про комуністичні спроби захопити владу в Нікарагві. Читач знайде також матеріали про Українську Гельсінкську Групу та про інші Гельсінкські Групи, що роблять цю працю універсальною, яка своїм змістом та легким стилем апелює до всіх народів, поневолених комуністичним режимом як в Європі, так і в інших частинах світу. Ця книжка написана англійською мовою, однією із сучасних універсальних мов світу, яку знають і вивчають по всьому світі всі державні й наукові мужі.

У 22-му розділі п. н. „Комуністичний тоталітаризм (2)“, ст. 61-66 автор двічі в реченнях уживає термін „Росія“, замість правильного терміну „Советський Союз“ або „СССР“.

На мою думку — це для різноманітності стилю, а не через незнання автором різниці між тими термінами.

На закінчення стверджую що книжка „Втеча на волю“ — це жива і дійсна історія. Вона легка до читання, написана легким популярним, і одночасно науковим стилем, добре побудована і досліджена і читається із співчуттям і душевним переживанням за долю героїв цих новель.

Ціна книжки 5.00 дол. і замовляти її можна на адресу:

RESEARCH INSTITUTE
OF VOLYN
P.O. Box 606,
Winnipeg, Man., Canada R3C 2K3
„Український Голос“

Leo Sokolowski

ЛЕВКО СОКОЛОВСЬКИЙ

запрошує Вас оглянути нові моделі автомобілів
марки GENERAL MOTORS
у фірмі OLD MILL PONTIAC — BUICK.

Маючи великий досвід в автомобільних справах,
він допоможе Вам купити або взяти на винайм
нове чи вживане авто, по добрій ціні. Тел. 766-2443.

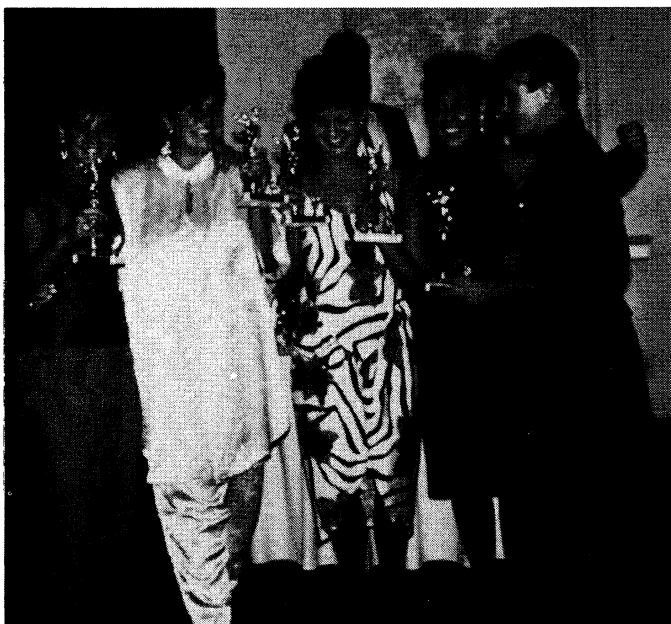
OLD MILL

PONTIAC-BUICK

OLD MILL PONTIAC-BUICK LIMITED

2500 BLOOR ST. W., TORONTO 766-2443

Чемпіони-дівчата відбиванкового турніру під час
зустрічі ОДУМ-у. Зліва: Галя Петруша, Наталка і
Ліса Притули, Ліса Петруша і Віра Петруша.

Детройт, США, 30 серпня, 1986 р.
Фото Вас. Тимошенка

З ЖИТТЯ І ПРАЦІ ОДУМ-у МІННЕСОТИ

Бувають часи...

Бувають часи, коли людина повинна сховатися у свою власну нору і перебувати там, аж поки не пройде той гніт, при якому ані думати про щось інше, а тим більше писати, ніяк не хочеться. Испити життя є дуже болючі, ми всі приречені їх переходити. Вони залишають рани, які гояться дуже поволі.

**

Притримуючись давньої традиції одумівці та Юн. одумівці завітали і в цьому році до багатьох родин з Різдяною Колядою. Група колядників була особливо велика і весела. На жаль не змогли вони відвідати усіх наших приятелів, але це їм треба вибачити. Коляда ОДУМ-у, як завжди є призначена на різні добродійні цілі.

З каси ТОПу на коляду виділено наступні пожертви, „Молода Україна“ — 50.00 дол., „Нові Дні“ — 50 дол., „Українські вісті“ — 100.00 дол. Філія ТОПу також вислала 100.00 дол. на допомогу І. Дем'янюкові.

Філія Юного ОДУМу з цього річної коляди виділила 130.00 дол. на допомогу І. Дем'янюкові. Ці гроші були переслані через Владику Антонія, Єпископа УПЦ США.

**

Група бандуристів ОДУМу відновила свою працю під керівництвом невтомного учителя Володимира Вовка. Навчання гри на бандурі відбуваються щопонеділка о год. 6:30 вечора. Дотепер бандуристи ОДУМу вже виступили на громадському святі Т. Шевченка і також на шкільному шевченківському святі.

Як вдячність за невтомну працю з ансамблем Юних бандуристів, члени ансамблю подарували своєму учителю і диригенту п. Володимиру Вовку цінний золотий годинник.

**

Управа ОДУМу Міннесоти повідомляє що філія ОДУМу влаштує КОЗАЦЬКИЙ ВЕЧІР „Вишивані вечорниці“ в залі Св. Михаїла в суботу 16 травня ц.р. Рекомендується, щоб на цю забаву приходили всі в українських строях, або принаймні в вишитих сорочках чи блузках. Закликаємо всіх одумівців, юних оду-

мівців та топівців підтримати цю ініціативу ОДУМу і прийти на козацький вечір.

**

Продаж великодніх писанок — важлива подія в житті ТОПу-ОДУМу. Продаж відбудеться на протязі трьох днів:

четвер 16, п'ятницю 17 і суботу 18 квітня. Продаж відбудеться в сімох (7) склепах Беерлі. Координатором цієї акції є Олександр Полець. Просимо звертатися до нього у всіх питаннях.

Наступні ТОПівці та ОДУМівці вже є призначеними (добровільно) до слідуючих склепів:

ST. LOUIS PARK

Вол. Конопців
Люся Рябокінь
Клава Едгар
Марія Гайова
Галина Залуцька

EDINA

Ольга Антохій
Петро Глоба
Ліда Полець
Христя Прокоп'юк

ST. CLOUD

Соня Лиса
Дарія Едгар

BLOOMINGTON

Тоня Гупало
Валя Ланд
Петро Глоба
Надя Глоба
Мар'яна Едгар
Ліда Шитина

RIDGEHAVEN

Валя Яр з дітьми
Іван Гайовий
Наталка Лиса

ST. PAUL

Оксана Колесніченко
Оля Хоролець
Іван Гайовий
Ванда Багмет
Люба Бугаєнко
Ліда Чорна

GOLDEN VALLEY

Таня Давидович
Діана Пасічник
Зіна Полець
Ліда Ярмулович

Всі Юн. одумівці будуть розділені для допомоги у повищих склепах. Зголошення приймаються вже тепер О. Полецем.

**

Чуємо, що до ГАРВАРДУ у цьому році їдуть: Ліда Полець, Христя Прокоп'юк і Ліда Ярмулович. Бажаємо багато успіху!

**

Пані МАРТА ЗМАГА сердечно дякує ОДУМові і ТОПові за гарні квіти, які були переслані їй під час її перебування в шпиталі.

**

ВОЛОДИМИР і АНАТОЛІЙ ЛИСИЙ щиро дякують всім членам ТОПу — нашим друзям, які висловили їм співчуття з приводу відходу у вічність їхньої дорогої матері Олександри Михайлівної та пожертвували у її пам'ять на газету „Українські вісті“ 150 дол.

**

Др. МИКОЛА ЯР з родиною дякують всім друзям за гарні квіти від ОДУМу-ТОПу, як також і дружні побажання, які були переслані Др-ві Миколі під час його недавнього перебування в шпиталі.

**

ФУТБОЛЬНИЙ СЕЗОН починається 26 квітня грою між молодіжною дружиною і олд-боями. Приходьте всі на гру. Початок 4:30. Northeast Athletic Field, 14 and Johnson N.E.

**

Віктор ГУЩА брав участь в міжколегіальних волейбольних змаганнях в Тексасі, як член волейбольної дружини Міннесотського університету.

З Інформатора філії ОДУМу в Міннеаполіс — Ст. Пол.

МОЛОДЬ – МАЙБУТНЄ НАЦІЇ

Допомагайте молоді

морально й

матеріально.

ОДУМ потребує

Вашої помічі!

НОВИНКИ З ЛОНДОНУ

В суботу 21-го лютого, цього року, знайомі й нові приятелі родини Миколи й Оксани Метулинських, влаштували несподіванку. Панство М. і О. Метулинські недавно оселилися в Лондоні, Онт., і тією несподіванкою було „новосілля“ в придбаній ними хаті.

Ініціаторкою „новосілля“ була пані Оля Співак, в співпраці з пані Вірою Яремченко — головою Відділу Жіночого Товариства СУК в Лондоні. Вони багато потрудилися запрошуючи гостей, яких було коло 25 пар.

Всі запрошені з радістю погодились прийти складаючи певну суму грошей, та обіцяючи принести дещо з печива.

Господарів дому, п-во Метулинських, було намовлено виїхати з дому, донькою Лесею та близькими приятелями п-вом М. і К. Гаврилюками. За час їх відсутності пані О. Співак та пані В. Яремченко, разом з гостями приготували, велике приміщення нижньої частини дому до прийняття. Столи були приготовлені багато і по мистецькому, на накритій вишитим рушником таці — хліб і сіль.

В умовлений час господарів запроваджено додому. Побачивши повний дім гостей, на їх обличчях сяяла радість, а в очах блищали слюзи... Їх привітала пані О. Співак теплими словами та хлібом і сіллю, а численні гості проспівали багатоліття.

Місцевий настоятель Церковної Громади Пресвятої Тройці, о. прот. Віталій Метулинський, провів молитву, поблагословив столи та родину, після якого почалася вечеря.

По вечері, п-во Метулинських вітали: голова Церковної Громади п. Іван Ноженко, з властивим йому гумором, пані В. Яремченко від відділу ім. Кн. Ольги, п. Іван Данильченко від Головної Управи ТОП-ОДУМ, п. Олександр Блощинський від місцевого відділу ТОП, та Президент Корпорації „Оселя Україна“ п. Микола Співак. По привітах було вручено гарні подарунки: настінну картину „червоні маки“ та настінний годинник „самодзвін“.

Панство Метулинські прийняли „несподіванку“ з великим задоволенням і вдячністю. Вони тепло подякували всім гостям, а особливо ініціаторам, за вияв приязні і пошани та гарні подарунки.

Родина Метулинських прибула до Лондону з Ст. Катеринс, на запрошення корпорації „Оселя Україна“

перебрати п. Миколою становище головного управителя оселі. Він приступив до обов'язків при кінці жовтня місяця.

Пані Оксана Метулинська, бувший керівник Ансамблю Бандуристів „Кобзарі“ при ОДУМ-і в Ст. Катеринс, запрошена місцевим відділом ТОП, zorganizувати та навчати гри на „бандурі“ новий Ансамбль Бандуристів ОДУМ, при Церковній Громаді Пресвятої Тройці в Лондон. На сьогодні цей ансамбль нараховує 10 бандур.

П-во М. і О. Метулинські мають дві доньки: Лесю і Ганю — обидві бандуристки. Родина відразу вписалася в члени Церковної Громади.

Таким чином, з прибуттям родини Метулинських до Лондону, поповнилась Церковна Громада, та зрушилась приспана часом мистецько-виховна діяльність. Щастя нам всім Боже!

З решти грошей, що залишилися від урядження „новосілля“ — пересилаємо \$70.00 (дол) на пресовий фонд „Молода Україна“.

ОВМ

65-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ М. ЮЩЕНКО

24 лютого цього року у церковну залю зійшлися родичі і друзі щоб вшанувати Марусю Ющенко в її 65-ти літній ювілей.

Організаторами гостини були сваха О.І. Співак, Антоніна Ноженко і Галина Кошман.

Маруся Ющенко працювала членка відділу Союзу Українок Канади, активна в церковному житті — співає довгі роки в церковному хорі, доглядає за чистотою церковного приміщення, працює на оселі Україна, співає в хорі „Золотого віку“. Завжди усміхнена, готова допомогти кожному.

На головному столі красувався ювілейний торт, організатори гостини подбали за смачну вечерю.

Гостина була „несподіванкою“ і тому присутні з о. Віталієм і доброд. Надією терпеливо очікували на Марусю, а її о 7 год. вечора „випадково“ завели до церковної залі донька Оля Співак з синками Дмитрусем і Михайликом і донька Галина.

При вході сваха О.І. Співак прищпилила Марусі, корсаж, а присутні проспівали Багатоліття. Страви поблагословив о. Віталій. Від Відділу вітала Марусю голова Віра Яремченко. Від громади привітав о. Віталій зупинившись коротенько на праці Марусі Ющенко у Відділі і в церкві. Ювілятка подякувала свасі О.І. Спі-

вак і решті жінок за гостину, подякувала донькам і внукам та посестрам по відділі, що так чисельно прибули. Після молитви-подяки ще довго співали і розважались присутні.

На пресовий фонд „Молодої України“ призначено \$25.00.

Щастя Боже на все добре, та кріпкого здоров'я і довгих років Вам, Марусю, від усіх присутніх.

Н. Кузьменко

25 ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ РАЙСИ І ІВАНА МАЧУЛ

В суботу 31-го січня ц.р. родина, куми та друзі Райси і Івана Мачул влаштували ювілятам несподіванку з нагоди 25 ліття їхнього подружжя. Щоправда, ювіляти якось довідавшись про грядучу несподіванку зустрічали гостей із наставленими столами гарячими й холодними витворами кулінарства. Приємно було зустрінутися з великою і дружньою родиною.

Гостину відкрив мит. прот. о. Володимир Слюзар молебнем. О. Слюзар приїхав на гостину з добродійкою Галиною (рідною сестрою ювілята) з Вінніпегу.

У врочистій частині вітали ювілятів: тато Райси Федір Підпригора, швагри Володимир Решетняк і Віктор Кошарний, син Тарас і друзі ювілятів. Раїса Мачула — реєстрована медсестра, очолює медичний відділ у будинку пенсіонерів св. Петра і Павла. Іван Мачула працює у власному підприємстві.

Діти ювілятів: сини Тарас і Гриць та донька Ліза — одумівські вихованці — Тарас — ініціатор несподіванки, відбув двохрічний військовий вишкіл у канадській армії, де здобув звання капрала. Тепер на другому році навчання політехнічних наук при Йорк університеті в Торонто. Гриць вчиться у державній середній школі, організатор оркестри „Гуцули“. Ліза вчиться у приватній школі. Співає у Toronto Children's Choir. Це відомий канадський хор, який щороку відбуває турне до багатьох країн світу. Співають на багатьох мовах. Ліза — єдина українка, яку через непересічний талант і голос прийняли до хору.

Тато Райси Федір Підпригора — відомий укр. громадський діяч в містах Лондоні й Торонто в Канаді, і з дружиною Акиліною виховали своїх дітей на основі релігійної моралі й етики на свідомих українців — канадських громадян. Тарас успішно

закінчив курси українознавства ім. Ів. Котляревського при катедральній громаді св. Володимира в Торонто. Гриць і Ліза продовжують навчання на курсах.

В неділю 1-го лютого о. В. Слюзар посвятив власну оселю ювілятив біля Торонто. На цій мальовничій оселі у кедровому лісі, який повздовж перетинає річечка з форелями, ювіляти плянують поселитися у своєму пенсійному віці.

Після посвячення оселі господарі запросили родину й друзів на поправини.

Бажаємо ювілятам щастя й добра у сімейному житті та многая, многая літа.

Учасник

КОНКУРС СЛОВА І МАЛЮНКУ

З нагоди 1000-ліття християнства в Україні Виховна Комісія СФУЖО проголосила восени 1986 року Конкурс для Шкільної Дітвори і Молоді у двох ділянках: слові і малюнку.

Темою конкурсу є Тисячоліття Християнства України.

Заохочуємо директорів та учителів шкіл і батьків звернути увагу на цей конкурс та зацікавити шкільних дітей, а також дітей, що не ходять до українських шкіл, взяти в ньому участь.

Цього 1987 року ведеться психологічна підготовка до наступного величного року, коли в цілому, світі радісно і урочисто відзначатимемо велику історичну подію нашого народу. Ми знаємо, що християнство в Україні було вже поширене далеко перед 988 роком, але без державного статусу. Знаємо, що в 988 році, князь Володимир охрестивши Україну, в дійсності удержавнивши християнство в княжій Україні.

Ця велика подія в нашому житті, ювілей 1000-ліття, мусить бути відзначена неповторно. Тому, і Конкурс для дітей та молоді.

Користаймо з нього. Беручи участь в Конкурсі, наша дітвора не тільки підготовляється до наступного ювілею, але й випробовує свою фантазію, мистецькі

здібності, вивчає нашу історію. Бо ж темою може бути все, що має відношення до славних подій: само хрещення, старі боги, велич княжого двора, могутність нашої держави, св. Володимир, св. Ольга, легенди про ці події і багато іншого.

Даймо нагоду нашим дітям відчувати славне минуле наших предків, княжу могутність наших пращурів. Вчім не тільки знати про ті події, а й любити шанувати, бути гордими за наше минуле. Заохочуємо їх індивідуально і клясами брати участь у конкурсі, нехай пробують свої сили у творчому вияві свого знання нашої історії.

**О. Бризгун-Соколик
виховна реф. СФУЖО**

В РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

В неділю 5 квітня-87 р., в річницю смерті Анастасії Яремченко, дочка Зіна Гладко і Тамара Понд замовили заупокійну панахиду, яку відслужив о. прот. В. Метулинський в Українській Православній Церкві Пресвятої Тройці в Лондоні, Онтаріо. Після панахиди відбувся поминальний обід, приготовлений членками жіночої організації С.У.К., на замовлення дочок покійної. Господарем був п. Б. Яремченко. Від громади, склав співчуття родині покійної голова І. Ноженко, а від жіночої організації п-ні Співак. Прот. В. Метулинський пояснив про значіння відправ панахид та склав своє співчуття.

Під час обіду п-ні О. Співак і п-ні А. Ноженко провели збірку на українську пресу, із зібраної суми виділено \$75.00 на журнал „Молода Україна“. Господар п. Б. Яремченко, від імени родини, подякував отцеві Віталію за відслуження панахиди, хористам за спів, жіноцтву за приготування обіду, і всім присутнім за участь. Нехай Господь Бог оселить душу покійної в царстві небеснім. Вічна їй пам'ять.

І. Ноженко

БЛ. ПАМ'ЯТІ АНАТОЛІЙ ШАПКА (15 березня 1925 — 11 березня 1987)

В середу, 11 березня несподівано помер в Торонті бл. п. Анатолій Шапка, 62 роки, колишній відомий грач футболу і член „С.Т. Україна“.

Панахиди за душу покійного відправлялися в похоронному заведенні Кардинала при вул. Бетирст в суботу 14-го березня і в неділю, 15 березня о. Петром Бубликом.

Тіло бл. п. Анатолія Шапки було відтак перенесене до української православної катедри Св. Володимира, де о. П. Бублик відправив Літію і сказав прощальне слово. Труноносцями були: Юрій Шапка, Євген Шапка, Володимир Шапка, Павло Шмидт, Стах Даник і Володимир Гуць. Понад 110 друзів приятелів і гостей заповнили ряди лавок катедри. Крім Торонта й околиць були приятелі з Вінніпегу, Гвелфу, Оттави та з інших місцевостей.

У своїм прощальнім слові о. П. Бублик підкреслив славні і сумні моменти з трудолюбивого життя покійного, який народився на хуторі „Шапка“ біля Божедарівки, тепер Щорськ, на Саксаганщині.

Бл. п. Анатолій Шапка був наймолодшою (7-ою) дитиною в козацько-хліборобській родині Луки і Параски Шапка.

В 1943 р., покійний разом з мамою і братами покидають рідні сторони. Кінець війни застає їх в Німеччині, де вони поселяються в ДП таборі в Корнберзі. Тут покійний ходить до української школи, стає членом „Пласту“ і футбольної команди „Дніпро“.

Опинившись в Канаді у 1948 р. бл. п. Анатолій почав грати в рядах торонтської футбольної команди „СТ Україна“. Він у 1959 р. одружився з Юлією Шмидт і поступово замінив свою роллю на чоловіка й батька трьох доньок.

Після „останнього цілування“ і запечатання домовини тіло покійного було перевезено на цвинтар „Київ“.

На цвинтарі труну з авта на могилу несли його спортові друзі Богдан Опалевич, Святослав Ключник, Володимир Закалужний, Михайло Маланюк, Максим Трофимович і Степан Ярема.

Над могилою о. П. Бублик перервав похоронну молитву посипав труну землею, яку члени родини привезли з України. Опісля брат Ва-

Бл. п. Анатолій Шапка

силь сказав прощальне слово і подякував всім тим, що своєю присутністю звеличали його покійного брата.

Жалобна тризна, яку перевів Леонід Ліщина, чоловік племінниці покійного, відбулася в ресторані „Бейбі Пойнт“, За родинним столом засіли о. П. Бублик, брати покійного Гарасим і Уляна Шапки, Василь і Галина Шапки і Петро Шапка, дочки покійного, Юлія, Ніна і Таня Даник з чоловіком Стахом і дитиною Джері. Тут останнім словом попрощали покійного у блаженну вічність міський радний Василь Бойчук, Олександр Скоцень і Ярослав Кіт.

На кінець слово подяки склала Таня Даник, найстарша донька покійного, всім тим що не забули її батька і її родину та участю звеличали його пам'ять. Відтак о. П. Бублик перевів кінцеву молитву.

Так відійшов у „вирій“ бл. п. Анатолій Шапка, син українського степу.

Нехай чужа земля буде Тобі легкою, а сльози, що впали з очей Твоїх найближчих, рідних і приятелів завітуть на Твоїй могилі, Анаполію, китицею живих квітів.

Ярослав Кіт

**

Після панахиди на тризні по сл. п. Анатолієві Шапка, родина і друзі покійного склали 1,150 дол. на побудову Культурного Центру на оселі Київ в Оквіл, Онтаріо. Крім того слідуючі особи зложили 337 дол. на пресу:

Уляна і Гарасим Шапка	\$30.00
Анна і Андрій Качевські	\$20.00
Галина і Василь Шапка	\$20.00

Раїса і Леонід Ліщина	\$20.00
Люба і Олександр Харченко	\$25.00
Зіна і Альфред Езекієл	\$25.00
Ліда Кізюк	\$10.00
Славко Ключник	\$25.00
Олександр Скоцень	\$20.00
Валя і Ярослав Кіт	\$20.00
Марія і Михайло Маланюк	\$10.00
Стефа і Іван Тищенко	\$10.00
Володимир Дубинський	\$10.00
Степан Гологан	\$10.00
Ніна і Іван Малик	\$10.00
Віра і Богдан Оленчук	\$10.00
Надія і Орест Полюх	\$10.00
Петро Мочаренко	\$10.00
Володимир Шапка	\$5.00
Василь Бойчук	\$5.00
Петро Шапка	\$5.00
Микола Барабаш	\$5.00
Стефан Нечай	\$5.00
Алекс Коваль	\$5.00
К. Губарик	\$5.00
Василь Кириченко	\$5.00
Ніна Вертелецька	\$2.00
Разом	\$337.00

Сім перших жертводавців на листі зазначили що дають (150 дол.) на „Молоду Україну“. Решта грошей були розподілені: „Гомін України“ і „Вісник“ по 40 дол., „Українські вісті“ 37 дол. і „Український голос“ і „Новий шлях“ по 35 дол.

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ НИКОФОРА ВОЛОШКО

В неділю 15 лютого 1987 р. дружина покійного замовила панахиду в річницю смерти дорогого мужа, батька, і дідуся бл. п. Никифора. Панахиду відправив о. В. Метулинський в Українській Православній Церкві Пресвятої Тройці в Лондоні. Після панахиди відбувся поминальний обід, який приготували жінки Союзу Українок Канади, на замовлення дружини покійного. Голова громади п. І. Ноженко і голова С.У.К. п-ні В. Яремченко висловили співчуття дружині і всій родині покійного.

Отець В. Метулинський добре і зрозуміло пояснив, чому відправляються похоронні панахиди і панахиди в 9-й день, в 40-й і в річницю по смерті. Всі присутні уважно вислухали слова отця, бо багато не знали, чому відзначаються ці дати. Отець від себе і від п-ні добродійки висловив співчуття родині покійного.

Під час обіду була проведена збірка на українську пресу. Збірку провели п-ні О. Співак і п-ні Г. Кошман, із зібраної суми виділено \$50.00 на журнал „Молода Укаріна“.

Голова подякував від імени родини покійного, жіноцтву за приготування смачного обіду, отцеві Віталію за відправу панахиди і за його повчальні слова, хористам за гарний спів і всім пристунім що прийшли і разом помолилися за покійного.

Хай буде легкою йому канадська земля, а Господь Бог оселить душу покійного у Царстві Небеснім.

Вічна Йому Пам'ять

І. Н.

Вельмишановні Читачі

„Молодої України“.

Ми іноді отримуємо від Вас цінні листи і статті, але вони написані від руки, нерозбірливо. Переписувати їх ми не маємо змоги, а в такому стані як вони є друкарня не приймає. Якщо не маєте змоги друкувати на машинці, просимо писати виразно, не дуже малими літерами, залишаючи між рядками одну лінійку вільною.

Редакція

ЧИТАЙТЕ

“МОЛОДУ УКРАЇНУ”

І

ПОШИРЮЙТЕ

ЦЕЙ ЖУРНАЛ

МІЖ

СВОЇМИ РІДНИМИ

І

ЗНАЙОМИМИ

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Дорогий п. Редакторе!

На засіданні Дирекції оселі „Україна“, 21 лютого, 1987 р. було рішено допомогти фінансово одумівському журналові „Молода Україна“.

Дирекція рішила пожертвувати 1.000 дол. на підтримку журналу. Вірю що ці гроші допоможуть в фінансуванні нашого одумівського журналу „Молода Україна“.

Бажаємо Вам успіхів та всього доброго.

З чисто середечним привітом
від оселі „Україна“,

І. Данильченко —
заст. Голови Корпорації
21 лютого, 1987 р.
Лондон, Онтаріо

Вш. пане редакторе!

Надсилаю пісню власної роботи „Вистругав бандуру“ до друку в цім вартіснім журналі.

Із правдивою пошаною,
до Вас **В. Гляд**
Глукестер, Англія
12 лютого 1987 р.

ВИСТРУГАВ БАНДУРУ

Вистругав бандуру
Слова в рядки склав,
З журби на чужині
Пісню заспівав.

Грай моя бандуро
Весело брени.
Хто уміє грати —
З славою завжди.

Чари твоїх звуків
Будять нас зі сну.
Пробудися брате,
Нам же не до сну.

Не вагайся друже
Не лишай кермо,
Тримай в руках міцно
Тому живемо.

Вистругав бандуру
Слова в рядки склав,
З жалю на чужині
Пісню заспівав.

В. Гляд

Квітень 1986 р.

До Адміністрації журналу „Молода Україна“
В/Шановні Панове Трудяги!

Щиро вітаю Вас усіх працівників під керівництвом редактора Л. Ліщини, та бажаю усього найкращого у Вашому громадському та родинному житті.

Ваш передплатник
Павло Коновал
Чікаго, США

Хвальна Адміністраціє,

Журнал „Молода Україна“ цікавий і корисний не тільки для молоді, але й для дорослих.

Шановному редакторові, редакційній колегії й всім працівникам, дописувачам, бажаємо, щоб Господь обдарував Вас здоров'ям і силою в дальшій такій корисній праці на добро нашого многострадального народу. Щасти Вам Боже на все добре.

Прийміть від мене та
нашої родини вияв правдивої пошани до Вас,
(Митрат **Микола Критюк**)
Торонто, Онтаріо

До Редакції журналу „Молода Україна“.

Всім працівникам в журналі „Молода Україна“ бажаю успіху в 1987 році.

Коли Ви будете писати в таборі, а не на таборі?
Чому Ви не виправите й не скажете дітям, щоб так не писали?

З пошаною,
Марія Посипайло
Форт Лодердейл, Флоріда, США

Вельмишановні Редактори
журнала „Молода Україна“!

Пишу так, як журнал називається, але вірю, що Ви цю назву зміните на „Журнал Української Демократичної Молоді Канади і Америки“.

Молодь українська яка народилась в Америці і в Канаді вихована згідно Конституції і рівноправ'я всіх людей Канади та Америки.

Ви знаєте, що ліпшого немає нічого в світі, як жити рівноправною людиною.

Дай Боже Вам всім здоров'я і багато років доброго життя і Вашим родинам.

З пошаною до всіх
Редакторів
Журнала Укр. Демокр. Молоді
Канади та Америки
Ліда Грегор, М.А.
1 грудня, 1986 р.

ШАНОВНА РЕДАКЦІЄ!

З великим нетерпінням і цікавістю очікую кожен номер журналу „Молода Україна“. І на цей раз моє нетерпіння було нагороджене. З задоволенням читав і перечитував доповідь шановної Раїси Мороз про дисидентський рух в Україні та завдання української молоді на еміграції. Раїса Мороз — її ім'я відоме не тільки в Україні тим, що назавжди ввійшли в архіви КГБ, а також по всіх країнах світу де живуть українці.

Без усякого перебільшення можна сказати, що у своїй доповіді вона дала вичерпуючу характеристику сучасного стану дисидентського руху в Україні, відзначила представників цього надзвичайного явища в українській історії сучасного періоду, а головне, що Р. Мороз одна з перших підкреслила як окремих і своєрідних, і за своїм духом український, дисидентський рух зокрема, а не російський, як в більшості західна преса його трактує.

Це вже стало дійсністю і реальним фактом, що існував, існує і буде існувати український дисидентський рух, подобається це чи не подобається кому, але це вже реальність. Так, ця реальність жорстока і невблаганна. Багатьох з представників цього нового, національно-революційного руху вже немає в живих, але завдяки їм і їхнього невмирущого духу приходять і будуть приходити все нові і нові бійці. Втрати були завжди — це істина і закон боротьби.

Шановна Раїса Мороз. Ви цілком праві, коли характеризуючи український дисидентський рух говорите, що він є неоднорідний, це правда, а також Ви вірно відзначили тенденції цього руху і відмінності, що привели до деякої конфронтації між різними поколіннями українських патріотів.

Торкаючись останніх подій Ви згадали і про останнього лідера КПРС М. Горбачова. Так, з часу 27-го з'їзду КПРС в Радянському Союзі йдуть превентивні зміни, кампанії „гласності“ і т.п., йде загравання з деякими „інакомислячими“, йде „тиха революція“, але зверху, лібералізація режиму і т.п., але це все тільки для того щоб зберегти основу режиму, увіковічити і зміцнити принцип „єдиної і невідомої“, „єдиний советський народ“. З цього всього, тільки сліпий духово і розумово може думати і надіятись, що от там вже тепер буде дійсний комуністичний рай і справедлива демократія. Час покаже, що знову як і колись українські патріоти заповнять старі і нові каземати, і знову будуть йти на смерть за свої ідеали.

Ви цілком праві в тому, що нам тут на заході, необхідно використовувати всі можливості впливу на політику урядів; на використання такої невичерпної можливості і дуже ефективного зброї — як радіопередачі, для яких не існує кордонів. Радіопередачі доходять не тільки до душі і серця, але і до розуму слухачів.

Шановна Раїса Мороз, в своїй доповіді Ви накреслили напрями для майбутньої роботи наших українських молодіжних організацій, тісніших кон-

тактів і співпраці з нашими сусідами — братами по неволі — це вірний напрям і це повинно дати свій позитивний результат.

Маю надію, що не раз читачі „Молодої України“ матимуть змогу зустрітись з Вами на сторінках журналу. Спасибі Вам від нас усіх за Вашу невгамовну енергію, за Вашу відданість своїм ідеалам, за високу принциповість і безкомпромісність у Вашій боротьбі.

З великою пошаною до Вас,
А.К.

Дорога редакціє!

Повідомляємо Вас і всіх читачів „Молодої України“ що в неділю 5-го квітня 1987 р., Головна Рада Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади мала в Торонті свій 7-ий З'їзд. Склад нової управи Коша є наступний:

Голова	Віктор Ліщина
1-ий заступник	Антон Лисик
2-ий заступник і культ. освітній референт	Оксана Метулинська
Секретар	Лариса Байрачна
Фінансовий референт	Василь Тимошенко
Таборовий референт	Іван Данильченко
Спортовий референт	Тарас Ліщина
Референт зв'язків	Віра Соколовська
Вільні члени:	Наталка Сандул
	Ігор Лисик
Контрольна Комісія:	Віктор Педенко
	Др. Юрій Лисик

З Одумівським привітом
Лариса Байрачна
Секретар Головної Ради Коша
Старших Виховників Канади

Шановна редакціє!

Повідомляю Вас і всіх читачів „Молодої України“ що в неділю 5-го квітня ц.р. філія ОДУМ-у в Торонто мала перевибори. Склад нової управи є наступний:

Голова	Тарас Родак
1-ий заступник	Борис Харченко
2-ий заступник	Олександр Ємець
Секретар і реф. зв'язків	Віктор Юхименко
Фінансовий референт	Світлана Ліщина
Культ-освітній референт	Оксана Родак
Референт спорту	Леся Хорохівська
Контрольна Комісія:	Наталка Сандул
	Василь Тимошенко

З Одумівським привітом,
Віктор Юхименко
Секретар філії ОДУМ-у в Торонті

ПРОПАМ'ЯТНИЙ ФОНД ІМЕНІ ПЕТРА І ОЛЬГИ НЕЛІПІВ

Брати Неліпи — Василь і Григорій — заснували фонд при „Молодій Україні“, у пам'ять своїх батьків, світлої пам'яті Петра й Ольги Неліпів, які відійшли у вічність 1985 року. Цей фонд має бути не порушним, а відсотки з нього будуть призначатися на винагороди українській молоді, за визначну діяльність у різних галузях українського життя.

Редакційна колегія журналу матиме за свій обов'язок винагороджувати одумівок і одумівців за успіхи у навчанні, в гуртках самодіяльності, за визначну організаційну працю та за успіхи у спорті — на рекомендацію філій ОДУМ-у.

Фонд нараховує \$6,500.00. Склали:

Сини — Василь і Григорій Неліпи з родинами	\$5,000.00
Василь і Людмила Неліпи (У першу річницю смерті батьків)	\$1,000.00
Іван і Мотря Носовенки	\$400.00
Юрій і Олена Лисик у пам'ять своїх батьків	\$100.00

КОНКУРС НА СТАТТІ ПРО ЖИТТЯ В УКРАЇНІ В 1930-их РОКАХ

Щоб одумівська і прихильна до ОДУМ-у молодь ближче познайомилась з життям українського народу в Україні в 1930-их роках, проголошуємо конкурс на найкраще написані статті. Статті мають бути 500 до 2000 слів і мають бути подані джерела. Також мають бути залучені копії уривків важливіших джерел. Мова може бути неукраїнська, але переможець тоді отримає тільки половину призначеної нагороди.

Нагороди будуть такі:

	14-17 років	18-30 років
Перша	\$200	\$300
Друга	\$140	\$200
Третя	\$80	\$100

Нагороди є з фонду пам'яті Катерини Мороз. Цей фонд в сумі 10,000 дол. створили чоловік покійної Григорій Мороз і родина.

Жюрі робитиме рішення про зміст, вживання нових джерел і загальну вартість статей. Статті мають бути надіслані на адресу журналу „Молодої України“ до 31-го грудня 1987 р.

Центральний Комітет ОДУМ-у

КОНКУРС 1987

Щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журналу оповідання, статті, поезії, проголошуємо конкурс на найкраще написані твори українською мовою. Нагороди будуть такі:

1-ша: \$	200.00	2-га: \$	150.00
3-тя: \$	125.00	4-та: \$	100.00
5-та: \$	60.00	6-та: \$	50.00
7-ма: \$40.00			

Жюрі робитиме рішення про належний мистецький рівень і загальну вартість поданих на конкурс творів.

Твори мають бути надіслані на адресу журналу „Молода Україна“ до 31-го грудня 1987 року, під псевдонімом, а прізвище з псевдонімом мають бути подані в окремій конверті.

Нагороди є з відсотків нерухомого фонду журналу „Молода Україна“. Цей фонд започаткували Федір і Надія Бойко в 1982 році. Тепер він нараховує 7,818 дол. що склали:

\$4,006.00	Федір і Надія Бойко
\$1,000.00	Андрій Степанченко
По \$500.00	Головна Управа ТОП-у Канади, Ярослав і Тетяна Романишини, Іван Дубилко
\$201.00	Головна Рада СВ ОДУМ-у Канади
\$200.00	Колишня філія ТОП-у в Монреалі
\$121.00	Андрій Степовий
\$100.00	УРДП в Монреалі
\$85.00	Василь Шимко,
\$50.00	Іван Даценко,
\$30.00	Дмитро Кірев
\$25.00	Родина Л. Мазурець,
	Ніна Яців.

Відсотки з фонду будуть річно призначатися молодим авторам.

Чеки просимо виписувати на „Moloda Ukraina“. На пожертви будуть видані поквітування для звільнення від доходу податку.

Центральний Комітет ОДУМ-у

N. - J. SPIVAK LTD.

1158 Wonderland Road

LONDON, ONTARIO

N6L 1A6

(PRE-MIX CONCRETE)

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД «МОЛОДОЇ УКРАЇНИ» ЖЕРТВУВАЛИ:

Замість квітів
на свіжу могилу
дорогої і незабутньої
матері Олександри
Михайловної Лисої на
пресовий фонд „Молодої
України“ зложили сини
Володимир Лисий
і Анатолій Лисий,
Міннеаполіс, США

\$100.00

З входинів О і М.
Метулинських
Лондон, Онт.

\$70

Зібрано на ювілеї
з знаходки 50 ліття
подружжя Василя
і Галини Шапка, Торонто,
Онт. 7 лютого, 1987

\$57.00

У першу річницю
смерті бл.п. Волошко
переслав І. Ноженко,
Лондон, Онт.

\$50.00

Іван Богданів,
Форт Лодардейл Фл.
США

\$50.00

Іван Осійчук,
Мортон Гров
Ілл. США

\$35.00

Дмитро Опанащук,
Бафало, Н.Ю. США

\$20.00

Дмитро Шелегон,
Ошава, Онт.

\$20.00

Катерина Мусій,
Торонто, Онт.

\$20.00

Марія Моргун
у пам'ять свого дорогого
мужа Миколи Моргуна,
Джексон Н. Дж.

\$15.00

Ол. Скоп,
Ла Меса Кал., США

\$15.00

Віктор Павленко,
Етобіко, Онт.

\$10.00

Ол. Ромас,
Ляшін, Кв.

\$10.00

Петро Одарченко,
Такома Парк,
Мд., США

\$10.00

Іван Радкевич,
Торонто, Онт.

\$10.00

М. Міщенко,
Торонто, Онт.

\$10.00

Л. Терещенко,
Ріджвуд, Н.Дж., США

\$5.00

Оля Янжула,
Торонто, Онт.

\$5.00

П. Діловський,
Ошава, Онт.

\$5.00

С. Євсєвський,
Філадельфія,
Пен., США

\$3.00

НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ПРИЄДНАЛИ

Г. Гаврилюк
Ст. Катеринс, Онт.

1

Жертводавцям і прихильникам
«Молодої України» щира подяка.

УКРАЇНСЬКИЙ БРАТСЬКИЙ СОЮЗ

БРАТСЬКА ЗАПОМОГОВО — ОБЕЗПЕЧЕНЕВА ОРГАНІЗАЦІЯ В АМЕРИЦІ І КАНАДІ

що нараховує понад 24 тисячі членів і понад \$9,500.000.00
членського майна.

Український Братський Союз має добірні найновішого типу поліси
обезпечення на дожиття і на посмертне для старших і дітей членів.
Помагає бідним, хворим і нездібним до праці членам. Помагає своєму укра-
їнському народові морально і матеріально в його стремлінні визволитися з
чужого поневолення і здобути самостійну, соборну, демократичну Україну.
Помагає матеріально освітньо-культурним, видавничим, церковним та спорто-
вим справам. Помагає матеріально незаможним, здібним в науці, українським
студентам у вищих школах. Видає свій, демократичного напрямку часопис-
тижневик „Народня Воля“ українською і англійською мовами та англійським
журнал для молоді „Форум“. Для вигоди своїх членів і всіх українців прова-
дить літню вакаційну оселю „Верховина“ з мальовничим розкішним парком,
модерно устаткованими кімнатами, купанням у власному природньому озері
та купальному басейні, спортом і культурною розвагою в Кетскілських Горах
в Глен Спей, Н. Й.

Головний осідок УБСоюзу:

440 WYOMING AVENUE, SCRANTON, PA., U.S.A.

Телефони: 342-0937 або 347-5649

MOLODA UKRAINA

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

Ціна 1.50 дол.
в США і Канаді

S N I H HEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНИГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983

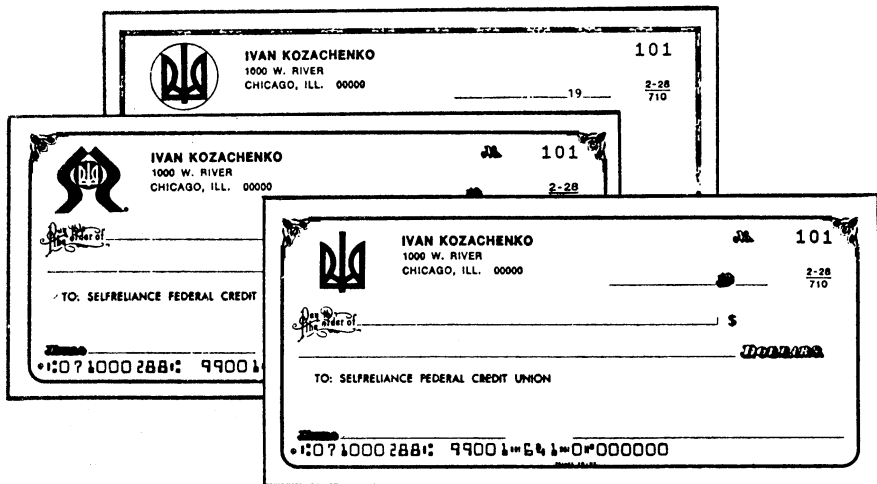
R. CHOLKAN & CO. Ltd.

5302 Dundas St. W.
Toronto, Ont

INSURANCE FOR: FIRE: AUTO, LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до
ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ
Тел: 239-7733

“УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ”

УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ
(ДРЕФТИ) та інші чеки
МОЖНА ДІСТАТИ
В УКРАЇНСЬКИХ
КРЕДИТИВНИХ
КООПЕРАТИВАХ.

КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ
КОНТА Є КРАЩІ
ЯК ЗВИЧАЙНІ ЧЕКИ.

Українська
Федеральна Кооперативна Каса
„Самопоміч“

Selfreliance
Ukrainian Federal Credit Union

- Трансакції є безкоштовні
- Не вимагаємо мінімального сальдо на конті.
- Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефт конта
- Заробляють дивіденду
- Дрефти мають копії

2351 W. Chicago Ave. Chicago, Ill. 60622 Tel.: (312) 489-0520